

Zákon smečky

Cena Karla Čapka

2015

Kategorie: Dlouhá povídka

Pohár trpělivosti

Kotryněla

Lidská rasa mě vždy fascinovala. Okolní svět byl plný krutých stop, které za sebou člověk za dobu své existence zanechal. Stačilo se rozhlédnout.

Aréna ze světlého kamene ve mně vzbuzovala respekt. Živě jsem viděla, kolik práce za její velkoleposti stojí. Práce a lidských životů. Majitel, který nechal kolos vystavět, chtěl ukázat svou moc a vážnost před zraky všech. Nehleděl na ty, kteří mu jeho pýchu staví. A nehleděl ani na otroky, kteří bojují pro pobavení ostatních.

Jako služebnice Matky magie jsem toto chování nechápala. Nepřekvapovalo mě, ale na rozdíl od ostatních jsem se těžko smiřovala s přístupem masy. Je tak jednoduché poslat někoho na smrt. Nikomu ale nedocházelo, že stejně snadno jednoho dne mohou skončit na místě těch, na které nyní posměšně řvou.

„Zab toho chcípáka!“

„Uřízni ty nízký kryse hlavu!“

Otroci zápasící s mečem v aréně se běžně nezabíjeli. Dnešní den byl ale jiný. Svátek deště se vždy nesl ve znamení velkých oslav. Teklo ovšem víc krve než vody z nebes. Lidská oběť k tradici neodmyslitelně patřila.

Marně jsem se snažila přijít na to, jakého z bohů vlastně chtějí lidé takto uctít. Žádný z nich dešť přinést neuměl a Matku magii, jež jediná by to dokázala, už téměř nikdo neuctíval, zvláště tady na jihu ne. Navíc ani Matka, ani jejich bohové nikdy nebyli krutí. Zrodili se, aby nad lidmi bděli a chránili je.

Fascinující lidská rasa. I ten nejčistší záměr dokáže obrátit a pošpinit.

Den se přehoupl do druhé půli, slunce stálo v nadhlavníku a na obloze se začaly objevovat první mraky barvící se do sytě šedé. Významných hostů v aréně přibývalo, majitel vzácné stavby mezi publikem ale stále chyběl a jeho místo v luxusní lóži zelo prázdnotou.

Ohlédla jsem se přes rameno a pohledem zkontrolovala vstup. Blížila se poslední část programu. Přišlo mi divné, že tu pořadatel ještě není a nebaví se jako ostatní. Brzy jsem se ale jeho příchodu dočkala.

Vstoupil do lóže ve sváteční tóze, doprovázen králi sousedních říší, a s každým se začal přátelsky vítat. Vstala jsem a se skloněnou hlavou čekala, až přijdou ke mně.

„Kotrýnelo,“ oslovil mě majitel arény Iniel. Opatrně jsem zvedla oči a poklonila se mu.

Otec stojící po jeho boku mě probodl pohledem. Aniž by cokoliv řekl, věděla jsem, co si myslí. Jako dcera krále Deštného království bych se nemusela nikomu klanět. Přijala jsem ovšem osud kněžky a služebnice Matky a jako taková jsem před Inielem musela stát v podřízené pozici.

„Vás je pro slib čistoty škoda. Taková krása,“ prohlédl si mě se zájmem. Jeho pohled příjemný nebyl, ale neuhnula jsem. Pouze jsem si povytáhla bílé rukavice na předloktích a děkovně se usmála. „Jak jste to mohl dovolit, Horiku?“ pohlédl na otce, aniž by se alespoň trochu snažil skrýt pohrdání ve svých očích. Na to, že byl oficiálně pouhý správce pokladnice Tygří říše, se choval nemístně. Každý ale věděl, že panovník je chromý, a Iniel v podstatě vládne zemi místo něj. Byl šedou eminencí, která ale křičela až příliš mnoha rozličnými barvami.

„Otec mi splnil přání. Prosila jsem ho na kolenou, aby mi dal své požehnání,“ odpověděla jsem místo něho.

Iniel se ušklíbl. V jeho pohledu se zalesklo něco nepříjemné úlisného. Působil jako slizký had, kterým také byl.

„Pravda. Také bych nejspíš neodolal, kdybyste přede mnou klečela právě vy,“ poznamenal a pak se už rozloučil a popřál nám příjemnou zábavu. Měli jsme štěstí, že jsme zde nebyli sami a musel se věnovat i jiným.

Posadili jsme se s otcem vedle sebe a já se zaposlouchala do hlasu davu, který se sléval v jeden celek. Každý očekával hlavní část dnešního programu – hrdinské klání nejlepších válečníků Tygří říše. Já na něm ovšem nic hrdinského neviděla.

Spiš než o souboj šlo o jatka. Proti elitní desítce plně ozbrojených mužů z tygřanské armády byl postaven hlouček otroků bez mečů či štítů. Počty sice hrály ve prospěch obětí – ze všech tří říší na jihu bylo vybráno po deseti jedincích – každý ale věděl, že proti vycvičeným vojákům nemají šanci.

Padali jeden po druhém, když klání započalo. Iniel se dobře bavil. Jako by snad byla nějaká zábava pozorovat nerovný boj.

Dav burácel, písek v aréně získával novou barvu. Slabší povahy odvracely pohled, ale takových tu moc nebylo. Ani já ho neodvrátila. Posledních několik let jsem strávila v klášteře, který léčil zraněné. Dokonce jsem byla přítomná i u několika operací. Nevadila mi krev, vadil mi způsob, jakým berou lidem život. A nebyla jsem sama.

Ani otec vedle mě nevypadal, že by ho přítomnost na zdejších oslavách těšila. Za jeho důvody ovšem stálo něco zcela jiného – obyčejná mužská ješitnost. Tygří říše si tímto dokazovala své dominantní postavení nad okolními královstvími. Nesl to špatně a já se mu nedivila. Možná jsem jednoho dne neměla usednout na trůn po něm, ale i tak mi vadilo, jak se k nám ostatní země chovají. Už jen nechat na sebe civět někoho jako Iniel a ještě se na něj slušně usmívat bylo nepříjemné. Cítila jsem se ponížene, ale nechtěla jsem způsobit otcí potíže. Úplně stačila jeho horká hlava, která napjaté situaci nepomáhala.

Mě oproti tomu život v klášteře naučil rozvážnosti. Přes mnohé jsem se dokázala přenést. Nebo to tak alespoň vypadalo.

Zahrávat si s druhými se nikdy nevyplácí. Mocní často zapomínají, že lidé mají paměť. Nezapomenou křivdy. A pohár trpělivosti dříve či později přeteče.

Úděl panovníků

Brol

Úděl panovníka není nikdy lehký; leží mu na bedrech velká zodpovědnost a každý den prožívá ve strachu, kdo ho o trůn připraví. Nepřátelé, přátelé nebo až smrt? Pokud člověk něco takového nezažije, nedovede si to představit.

Sloužím u krále Horika skoro třicet let. Za tu dobu jsem po jeho boku zažil mnohé: od korunovace, přes královskou svatbu a narození starší dcery, až po smrt manželky při porodu druhé dcery. Po této osobní tragédii zůstal můj pán sám a všechnu svou pozornost věnoval starší dceři Laáve, která dostala jméno po ženě, kterou tolik miloval.

Mladší Kotrýnelu Horikus poslal ještě jako batole do kláštera v Hraniční říši. Bylo to nevinné dítě. Stále si živě pamatuji, jak jsem ji choval a ona mě tahala za prst těma svýma drobounkýma ručičkami. Bezstarostně si hrála a netušila, jak se na ni její otec dívá. Ten tehdy nesnesl pohled na dítě, které zabilo jeho velkou lásku. A přitom to nyní byla právě Kotrýnela,

kdo mu stál po boku v nelehké politické situaci. Jakoby se snažila napravit hřích, za který ale ani v nejmenším nemohla.

Vrátili se společně z krvavého rituálu u příležitosti svátku deště. Kotrýnela mě s těžkým úsměvem pozdravila a odešla do patra, které jsme měli v hostinci pronajaté. Horikus odmítl bydlet v královském paláci zdejšího panovníka.

Opatrně jsem za svým pánem zašel. Bylo mi jasné, že není v dobré náladě už jen podle toho, jak ztrápeně se na mě Kotrýnela při odchodu podívala.

„Postarej se, ať služebné zabalí naše věci. Ráno odjíždíme,“ přikázal. V tichosti jsem opustil místnost. Ulevilo se mi, že jsem mohl odejít a nemusel tam být s ním. Zajímalo mě, co se stalo, a věděl jsem, že od něj bych se to nedozvěděl.

Zaklepal jsem na dveře Kotrýnely.

„Smím dál?“

Její něžná ruka vzala za kliku a osobně mě vpustila dovnitř.

„Jsem ráda, že jsi přišel, Brole,“ řekla a její hlas zněl jako uklidňující, dlouhé tóny flétny. Divil jsem se, jak po tak náročném dni může povzbudit ona mne – věkem to byla sotva šestnáctiletá dívka. Svým chováním však působila mnohem vyspěleji. Uměla se přenést přes vlastní problémy a být tu pro ostatní.

Zeptal jsem se, jaké to s otcem na slavnostech bylo, a ona mi ve stručnosti vylíčila události celého odpoledne.

„Není to dobré, Brole. Stupňuje se to. Je otázka času, kdy otec podnikne něco neuváženého. Už cestou sem povídal něco o tom, že jim příští rok ukáže. Království má spoustu jiných problémů. Přemnožil se hmyz, úroda bude menší. Nemůže si dovolit řešit směšné spory, i když chápu, nakolik je pro něj celá situace ponižující.“

Nic jsem na to neodpověděl a jen se zamyslel.

„Co tedy budeme dělat?“

„Nevím. Nevím, co myslel tím, že jim příští rok ukáže. Musíme počkat, až se uklidní.“ Posadila se unaveně do křesla a vyndala jehlici z vlasů, které podobně jako její snědá pokožka krásně kontrastovaly s bílými svátečními šaty, které měla na sobě.

Nalil jsem nám oběma víno a usedl se naproti.

Kotrýnela se zamyšleně zahleděla do prázdna a začala si z rukou stahovat elegantní rukavice, které pro ni byly tak typické. Položila je na stůl a pravou rukou se natáhla pro pohár. *Oko* v její dlani otevřelo víčko a zkoumavě si mě prohlédlo. Bylo jako živé.

Po těle mi přeběhl mráz. Byl jsem na jeho pronikavý pohled zvyklý, i tak ve mně ale pokaždé vzbuzoval nejistotu a obavy.

„Tak na co si přijijeme, Brole?“ usmála se na mě způsobem, který umí jen ona, a strach z toho, co skrývala pod bílou látkou rukavic, byl rázem pryč. Opět bylo podstatné jen to, co nás pojilo.

Úděl panovníka není nikdy lehký. Někteří neunesou velkou zodpovědnost, která jim leží na bedrech.

„Na dva skutečné vládce Deštného království.“

Otázka důvěry

Kotrýnela

Večery v Brolově přítomnosti jsem měla moc ráda. Vždy jsem si s ním připadala v bezpečí. Vlával do mé krve klid, který bych sama jen těžko hledala. Cítila jsem z něj zkušenosti nabitě věkem, i když v jiných ohledech působil o hodně mladší. Na rozdíl od otce ještě ani neměl vlasy úplně šedé a jeho fyzickou zdatnost by mu mohl závidět leckterý mladík. Navíc byl skvělý společník a také jeden z mála vzácných lidí, kterým člověk může doopravdy věřit.

Jisté tajemství jsem před ním ale přeci jen skrývala.

Absolutní důvěra je něco nedosažitelného. Bezmezná upřímnost člověku často víc ublíží, než pomůže. Některé věci říkáme pouze proto, abychom ulevili našemu svědomí. Setkala jsem se s tím už tolikrát.

Všichni mě považovali za velice mladou dívku, ale zkušeností jsem měla hodně. Neodsuzovala jsem lidskou potřebu svěřovat se se svými problémy. Vadilo mi ale, když to někdo dělal pouze pro vzbuzení lítosti nebo aby získal odpuštění, které si ve skutečnosti nezasloužil.

Nechtěla jsem být stejná.

Ráno jsme vstávali brzy. Otec s odjezdem spěchal, i když náladu měl už zjevně lepší než včera. Cesta ale i tak probíhala v tichosti, která byla jen těžko snesitelná. Ani jsem nepočítala, kolikrát jsem se nadechla, abych se zkusila zeptat, co se chystá udělat. Pokaždé jsem ale znovu pouze vydechla a nechala si otázku pro sebe.

Odvážila jsem se až večer, u jídla na první zastávce k přenocování.

„Nemohla jsem si nevšimnout, otče, jak jste dnes tichý. Už jste se rozhodl, co budete dělat?“

V klidu dokousal sousto v ústech a zapil ho vínem. Na dramatické pauzy si běžně nepotrpěl, nyní mě ale napětím dusil.

„Brole!“ zavolal svého statného služebníka ode dveří, kde držel stráž. Nemusel by tam stát. Otec ho považoval za svého důvěrníka a nechal by ho jíst s námi u stolu. Brol se ale do této pozice stavěl úmyslně. Za jeho záměry stálo něco, co jsem musela obdivovat. Vždy byl nanejvýš poslušný a oddaný. Možná právě díky tomuto svému přístupu si získal u otce tak čestné místo.

„Na příští rok chci nakoupit otroky cvičené k boji v aréně a postavit je proti těm jejich namyšlencům. Jen ať Tygří říše vidí, že my máme také tesáky a nebojíme se je vystrčit.“

Podobného, unáhleného závěru jsem se bála. Podívala jsem se na Brola a nenápadně zavrtěla hlavou.

„Sestavím vám odhad, kolik to bude stát,“ navrhl Brol v naději, že až otec sumu uvidí, cukne sám.

Já ho ale v tomto ohledu znala lépe, i když jsem z kláštera v Hraničním království přijela poměrně nedávno a nikdy předtím krále neviděla. Uvidí za částkou jen číslo, které v porovnání s celkovými ostatními výdaji není tak vysoké. Jenže za tuto investici nedostane království zhora nic, jen otcův pocit zadostiučinění.

Než jsem stihla čímkoli do diskuze přispět, ujal se slova otec.

„Nezajímá mě, kolik to bude stát.“

Jeho možná ne, nás to ale zajímalo.

„Nemáte, tatínku, žádnou jistotu, že ti muži uspějí. Jsou zvyklí bojovat jeden na jednoho a se zbraněmi. Chápu vás, ale všichni vědí, jak obětní rituál probíhá. Nejsem přesvědčená,

že by něco na tom nepříjemném výsledku změnili,“ nasadila jsem vlídný tón a jemně stiskla ruku, kterou měl volně položenou na stole.

„Kotrýnela má pravdu, můj pane. Ti muži jsou cvičení rutinně. Nikdo je nepřipravuje na to, že by stáli proti nepříteli beze zbraně. Měli bychom to ještě pečlivě zvážit.“

Otec se netvářil, že by chtěl něco zvažovat, ale překvapivě v tu chvíli nic nenamítl. Zvedl se od stolu a beze slova odešel. Poslouchat stále stejnou písničku omrzí.

Podívala jsem se mlčky na Brola. Zdálo se, že jsme otce přesvědčili. Oba jsme ovšem věděli, že tohle není konec.

Vstala jsem od stolu a odešla do pronajatého pokoje čekat, až si Brol splní své večerní povinnosti a přijde za mnou.

Vplížil se do mého pokoje jako milenec, který tajně chodí za ženou svého srdce. Nikdo nemusel vědět, jak blízko k sobě máme a o čem si celé večery povídáme.

„Máte tady zimu, nechcete rozdělat oheň?“ nabídl se, já ale jen zavrtěla hlavou. Měla jsem už na sobě noční košili a přes ni přehozený dlouhý pléd. Nebylo mi chladno.

Ještě chvíli mezi námi panovalo ticho. Stála jsem u okna a poslouchala štěbetání deště. Cítila jsem jakousi úlevu, že nemusím nic říkat a Brol i přesto ví, na co právě myslím a jak je mi těžko.

„Vůbec se netěším domů,“ poznamenala jsem, když jsem se konečně otočila a přisedla si k němu.

„Nebojte se, Kotrýnelo. Nebude to tak hrozné,“ usmál se na mě ve skromném světle svíček. Měla jsem ráda rysy jeho obličeje. Ostré, ale přesto přátelské. Autoritativní. Byl vůdce, se kterým by člověk šel do boje na smrt.

Nechápala jsem, proč někdo jako on ztrácí svůj čas po boku otce. Jinde by jeho přednosti jistě ocenili lépe. Ale takový Brol už zkrátka byl. Nedělal věci kvůli uznání.

„S tebou se nebojím ničeho,“ oplatila jsem mu jeho úsměv. „Máš nějaký plán?“

„Ano. Ale nebude se vám líbit.“

„Poslouchám.“

Vzal mě za pravou ruku a otočil ji dlaní vzhůru. *Oko* v mé dlani se na něj podívalo a já cítila jistou tíhu. Jako kdyby dopředu vědělo, co se chystá můj společník vyslovit.

„Oba víme, co vidíte, když se svou dlaní někoho poprvé dotknete...“ nadnesl do ticha. Najednou mi zima být začala. Měl pravdu, nelíbilo se mi, kam tento rozhovor směřuje.

„Nelze toho zneužít. Osud si vždy najde svou cestu,“ připomněla jsem.

„To také nechci. Nežádal bych vás o něco takového. Rád bych ale krále přesvědčil, aby místo koupí drahých, cvičených otroků koupil běžné. Připravím je na ten boj sám. Bude to pro všechny nejlepší. Chci ale vědět, jestli mé úsilí bude k něčemu dobré.“

„Takto to ale nefunguje.“

Zarazil se. „Jak to?“

„Když se dozvíš, že mají všichni umřít, ovlivní tě to. Nebudeš se tolik snažit. Osud už bude počítat s tím, že tu informaci dostaneš. Možná je k smrti odsoudí právě to,“ pokusila jsem se mu to vysvětlit, i když jsem si nebyla jistá, jestli jsem použila správná slova. Člověk se snadno zamotá do těchto her: Coby? Kdyby? Osud má ale vždy jasno. Je o krok před námi.

„A pokud vám slíbím, že do toho dám vše, i když to bude špatné?“

„Pokud bys do toho dal stejně vše, tak to vlastně nepotřebuješ vědět.“

Zavrtěl hlavou. „Potřebuji. Abych je mohl s klidným srdcem motivovat. Pokud budu vědět, že někdo má přežít, použiji to. Nejistí kdo, ale všichni do toho dají to nejlepší, když si budou myslet, že to budou právě oni.“

Zamyslela jsem se a po chvíli jsem přikývla. Jestli můj dar měl sloužit k tomuto účelu, byla jsem ochotna to vyzkoušet.

„Děkuji, Kotrýnelo,“ řekl a ještě jednou se zadíval do mého *oka*. Znal mé tajemství, ale nikdy se nezeptal na to, co by si přála vědět většina lidí: Jak zemřu já? Jako by mou schopnost nepotřeboval a věděl to sám i bez magie.

Zavřel mou dlaň, jako by do ní položil vzácnou perlu a nechtěl, abych ji ztratila, a pak mě na ruku něžně políbil. Tajil se mi dech. Bylo na tom něco tak krásného a zároveň smutného. Nevěděl o mně vše a já si najednou připadala jako největší lhář na světě. A možná jsem jím doopravdy byla.

Lhala jsem sama sobě. Neřekla jsem pravdu, ale ne protože jsem nestála o lítost. Nesvěřila jsem se, neboť jsem se bála, že by mě už Brol neviděl tak jako dřív; jako laskavou a čistou bytost. Přála jsem si jí být, zvláště v jeho očích.

Nyní se mezi námi ovšem vznášela jiná otázka. I on mi něco tajil. Mohl dělat pro krále cokoliv, vládnout skrze něj, ale přesto chtěl strávit celý rok výcvikem otroků.

„Proč je chceš cvičit sám?“ Rozprostřelo se mezi námi ticho.

„Správná otázka,“ řekl po chvíli a tajemně na mě pohlédl.

Mlčenlivé vlčátko

Brol

Každý jsme dobrý v něčem jiném. Nikomu nejde vše. I tak jsem sám sebe považoval za všestranného muže. Rád jsem své schopnosti rozvíjel v různých oborech. Otec mi dal skvělé vzdělání; sám mě učil a věnoval mi veškerý volný čas. Rozebírali jsme společně knihy, které jsem četl, diskutovali o matematice, historii a filosofii. Nejvíce mě ovšem lákaly chladné zbraně.

Tenkrát pro mě otec udělal to nejlepší, co mohl: Nebránil mi. Nechal mě jít vlastní cestou, i když on sám příznivcem zbraní nebyl. Nikdy mu za to asi dost nepoděkuju.

Možná jsem s výcvikem začal později než ostatní chlapci, ale měl jsem spoustu let na to, abych je dohnal a později i předešel. Z otcovy výuky jsem si odnesl především píli. Často nezáleží na talentu. Nejdůležitější je poctivá práce. Vytrvalost.

Ke králi Horikovi jsem se dostal díky dobrým kontaktům. Otec pracoval ve službách bývalého krále. Jistým způsobem jsem zastoupil otcovo místo, když Horikus převzal trůn. Znali jsme se od dětství, jsme skoro stejně staří. Byl jsem v dobré pozici. Neměl jsem důvod nic měnit. A ani nyní ne, i když si to většina lidí může mylně myslet.

Služba u Horika mi vždy poskytovala volnost. I když jsem tvrdě pracoval, vždy jsem si dokázal najít čas na rodinu. Hodně se toho ale změnilo. Žena mi zemřela a syn odešel na studia. Chtěl se stát lékařem, aby matka někoho jiného nemusela zemřít jako ta jeho.

Vzal jsem si příklad z vlastního otce a dal mu své požehnání. Chybí mi, ale nesmutním. Využívám čas a rozvíjím své schopnosti. Člověk se musí posouvat dál, jinak by zakrněl. Není nic horšího než setrávat na místě. I proto jsem se králi nabídl, že mu muže vycvičím.

Nikdy jsem nic podobného nedělal, přesto jsem se nebál to vyzkoušet. Velitelem se člověk nerodí, velitelem se člověk stává. Byla to výborná příležitost, jak podobnou zkušenost získat a být zase o něco lepším. Všechny předpoklady pro úspěch jsem měl.

Začal jsem se sháněním vhodných mužů pro výcvik. Odjel jsem na několik dní mimo království směrem na sever. Bylo všeobecně známo, že v Ledové říši jsou nejlepší válečníci. Cvičí je už od malička. A do otroctví se člověk může dostat celkem snadno, nejčastěji kvůli dluhům a pití, k němuž mají severané stejně blízko jako k meči.

Vybrat si správné rekruty znamenalo zajímat se do jisté míry o příběhy jednotlivých mužů. Spíš jsem vítal ty, kteří se do otroctví dostali jinak než kvůli pití. Důležité pro mě bylo také jejich zdraví – jak tělesné, tak duševní. Tělem nepřítele zastrašujeme, ale často ho porazí právě naše mysl. Odhodlání a bojovnost, která víří v krvi.

„Kolik za tohoto?“ zeptal jsem se otrokáře po důkladném přezkoumání středně vysokého, ryšavého muže.

„Deset runárů.“

Byl jsem překvapen, čekal jsem víc. Znovu jsem si ho prohlédl, nic nového jsem ale neobjevil.

„Proč deset?“

„Protože ne dvacet. Co je tohle za otázky?“

„A co je tohle za chování? Jestli ho mám koupit, chci vědět vše podstatné. Tak mluv, jestli chceš mé peníze.“

Otrokář sraštil čelo a přimhouřil oči. Nerad přiznával porážku jako každý severan. „Zabil člověka. Nečestně. Ve spánku.“

„Proč tě nepopravili?“ otočil jsem se přímo na otroka. Tohle nebylo běžné.

Odpovědi jsem se ale nedočkal ani od něho, ani od otrokáře. V tuto chvíli mi to ale nevadilo.

„Beru ho,“ plácl jsem si s obchodníkem a předal mu požadovaný obnos. Pak jsem se spolu s prvním úlovkem vydal na další cestu.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Doran,“ odpověděl hlasem, ve kterém bylo slyšet jisté smíření. Dost možná už přede mnou někomu sloužil a zvykl si na podřízenou roli.

„A tvá přezdívka z dob výcviku?“ zastavil jsem a otočil se na něj.

Překvapeně se na mě podíval. O přízviskách, která si mezi sebou severané dávají, mnoho lidí z okolních zemí nevědělo. Mlčel poměrně dlouho a pak uhnul pohledem vpravo, směrem k pranýři na malém náměstí.

„Vlk,“ odvětil. Zrak měl připoutaný stále ke stejnému místu. „Říkali mi vlk.“

Výběr vhodných rekrutů byl nakonec těžší, než jsem předpokládal. Podobné štěstí jako s Doranem jsem podruhé neměl. Velice se mi pro účely výcviku zamlouval ještě jeden otrok. Byl dražen formou vyvolávání. Nakonec si ho odvedl jiný majitel. Škoda. Nedalo se nic dělat a já hledal dál. Prošel jsem několik tržnic, ale koupil jsem jen jednoho dalšího muže od člověka, kterého mi doporučila Kotrýnela. Byli delší dobu přátelé, takže mi na něj udělal dobrou cenu. Jinak se ale sever ukázal jako příliš drahý.

Zbylých osm otroků jsem nakoupil cestou zpátky v našem království. S jižany se vždy o ceně smlouvalo lépe. U jednoho obchodníka jsem koupil dokonce čtyři muže, pravda trochu starší než zbytek mého výběru. Získal jsem na ně nicméně množstevní slevu a vypadali celkem učenlivě.

I tak jsem ale začínal mít jistý strach. Skupinka se mé původní představě nepodobala ani vzdáleně. Je možné zapálit oheň i z mokrého dřeva? Nejlepší mistr přežití v divočině by to nejspíš dokázal, já ale nejlepší ve svém oboru nebyl.

Před králem jsem své pochybnosti samozřejmě přiznat nemohl. Svěřil jsem se pouze Kotrýnela. Nikdo mě nedokázal povzbudit tak jako ona. Vždy dokázala člověku říct přesně to, co potřeboval slyšet, aby se cítil lépe. Byla to vzácná vlastnost.

Nadešel první den výcviku. Vyšel jsem na prostorné nádvoří obehnané ze všech čtyřech stran zdmi panovníkova domu a postavil se před své rekruty. Chystal jsem se pronést úvodní řeč.

S klidem v očích jsem si prohlédl skupinu jako celek. V hlavě mi stále zněla slova Kotrýnely. *Být bojovníkem pod tvým velením, kráčela bych s tebou hrdě na smrt. Jestli jim někdo dokáže dát odhodlání, jsi to ty. Věřím ti.*

A díky ní jsem si znovu věřil i já.

„Čeká vás nelehký úkol. Byli jste vybráni, abyste se postavili během obětního rituálu mužům z Tygří říše. Ještě nikdy nikdo z otroků tento krvavý obřad nepřežil. Taky ale ještě nikdo nebyl cvičen. Je jen na vás, jak se k výcviku postavíte. Ale jedno vám mohu garantovat: Pokud neuděláte nic, zemřete zcela určitě.“ Odmlčel jsem se a podíval se na Kotrýnelu.

Stála v otevřeném okně, jehož parapet zaplňovaly květináče s drobnými fialovými kvítky, a pozorovala mě. Bylo to, jako kdyby nad námi všemi bděla vyšší moc.

Zatím jsem nevěděl, jestli někdo z mých mužů doopravdy přežije. Brzy jsem to měl ovšem zjistit. Největší naděje jsem vkládal do tichého severského Vlka.

První den na jihu

Nyrel

Jižany jsem nikdy neměl příliš v lásce. Nechápal jsem jejich přemýšlení a povahu. Neuměli se postavit k tvrdé práci, neuznávali žádnou disciplínu. Na severu by nepřežili. A nyní jsem měl nějakýho z nich poslouchat? Hloupost! Nemohl mě naučit nic, co bych ještě nevěděl.

Celý den se vlekl. Měl to být první trénink, ale vlastně se nic nedělalo. Jen jsme byli seznámeni s tím, jak to tady chodí. Navíc to úmorné slunce, před kterým se nedalo nikam schovat. Myslím, že mě spíš zabije to a blbý řeči našeho velitele než zbraň nepřitele.

S podvečerem konečně přišly mraky a déšť. Zahnali nás dovnitř – prý na zdravotní prohlídku. Další zbytečnost, ale tady mají očividně na vše času dost. Koho zajímá, že jde o naše životy? Kdyby začal výcvik ihned, měli bychom vyšší šance.

Vešel jsem sám do místnosti k lékařce, která nás měla prohlídnout. Čekal jsem nějakou seschlou stařenu, ale opak byl pravdou.

„Prosím, posad' se,“ nabídla mi místo a natáhla ke mně ruku. Dotkla se mě pravou rukou se zavřenými víčky a poté mi změřila tep. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se s přátelským úsměvem, na který se nedalo říct nic špatného. I kdyby člověk chtěl bejt sarkastickéj a říct něco ve smyslu *A není to jedno, když všichni zhebnem*, tak nemohl.

„Jmenuju se Nyrel.“

Rty se jí rozestoupily do ještě širšího úsměvu. „Jsi statný, severské jméno. Už máš zkušenosti s bojem, že? Prošel jsi výcvikem ve své zemi?“

Přikývl jsem.

„A tvá oblíbená zbraň?“

„Sekera,“ odpověděl jsem. Její zájem byl opravdu milý. „Mluvíte takto se všemi rekruty?“ dovolil jsem se pro změnu zeptat na něco já jí.

„Ano. Je to příležitost se s vámi trochu seznámit. Budeme se potkávat častěji. I když doufám, že zase ne moc často.“

„V tom případě nám měli přidělit spíš nějakou ošklivou ošetřovatelku.“

Rozesmála se a já taky. Najednou mi jih zas tak hroznej nepřipadal.

Pramen vnitřní síly

Kotrýnela

Člověk se za svůj život leccos naučí, zvláště pokud některé věci dělá pravidelně každý den.

Byly doby, kdy mi vadilo dívat se do očí těch, které jsem díky své schopnosti viděla zemřít. Nejhorší okamžiky jsem zažívala, když jsem se setkala s někým, kdo měl zemřít násilnou smrtí. Mladý. Ty časy ale už pominuly.

Naučila jsem se smrt přijmout se vším, co k ní patří, a na každého se usmívat. Měla jsem pocit, že když už mají odejít a já vím jak, zaslouží si na tomto světě něco pěkného. Chtěla jsem jim to dát. V konečném důsledku nezáleží ani na tom, jak dlouho budeme žít, ale jak život prožijeme. Mohla bych o tom vyprávět dlouhé hodiny. Zním příběhy mnohých. A také ten svůj vlastní.

Nyní jsem se ovšem musela soustředit, zbýval ještě poslední mladík, na jehož budoucnost jsem se měla podívat.

Pozdravil potichu hned u dveří a poté ke mně přišel pomalým, nejistým krokem. Posadil se na připravenou židli a já k němu natáhla pravou ruku. *Oko* jako vždy zakrývaly bílé rukavice, které se k prostředí pro nemocné hodily. I přes ně jsem viděla vše potřebné. Sloužily jen k tomu, aby se lidé neděsili pohledu, kterým se na ně má dlaň dívala.

„Jak se jmenuješ?“ začala jsem s obvyklou otázkou a přivřela víčka, abych viděla nevyhnutelné. Pro přítomného to vypadalo, jako když mu měřím tep. Bylo to nevinné divadlo, protože i když většinu lidí zajímalo, jak zemřou, nikdo to nechtěl vědět doopravdy.

„Onén.“

„Pěkné jméno. Jsi odsud z Deštného království? Ze severních hranic, že?“ vyzvídala jsem dál a napsala si jeho jméno na připravený papyrus. Chtěla jsem si zapamatovat všechna. Oslovování jménem budí důvěru. Alespoň já to tak vždy cítila.

„Jak to víte?“

„Jen hádám podle jména. Je typické pro tu oblast. Dřív to bylo poměrně snadné rozlišovat, ale nyní se už více lidí stěhuje. Muž jde na zkušenou, zůstane někde jinde, kde se zamiluje... Pak se ta jména rychle míchají.“

„Jistě. To... to mi mohlo dojít. Nejsem dnes právě ve své kůži.“

Nedivila jsem se mu a souhlasně přikývla.

„Chápu to. Ne každý den se člověk dozví, že ani ne do roka bude poslán na smrt. Kolik ti vůbec je, Onéne?“

„Ne-nedávno mi bylo čtrnáct. Jsem nejmladší, že? Zemřu jako první.“ V očích měl hrůzu a strach. A slzy.

Přála jsem si ho nějak utěšit, ale ať už jsem ve své vizi viděla cokoliv, nesměla jsem nic prozradit.

„Zemřeš, pokud to vzdáš už teď. Život je boj, neskláněj zbraň tak brzy. Nikdy nevíš dopředu, co se stane. K jednomu cíli může vést hodně cest. Každý zemře. Záleží ale jen na tobě, jaký bude tvůj život, než se tak stane,“ podala jsem mu kapesník. Slzy mu v tuto chvíli k ničemu nebyly.

Vzal si ho a osušil si oči a tváře. Poté ke mně zvedl pohled. Najednou v něm bylo něco, co předtím ne. Odhodlání.

Často druhé utěšujeme milosrdnou lží, já se to odnaučila. Pravda někdy může být tím, co člověk potřebuje slyšet, aby v sobě našel novou sílu.

Jak hluboké je lidské dno

Onén

Rodiče mi vždy říkali, že i jako otrok mohu mít slušný život. Oni dva měli štěstí. Jejich pán jim dovolil vzít se a mít děti. Pro něj to bylo výhodné: získal pracovní sílu zadarmo. A když už mě nepotřeboval, jednoduše mě prodal a ještě vydělal.

Byl jsem rád, že netuší, kde jsem skončil a jaký osud mě čeká.

Nevědět je někdy dobré. Člověk může alespoň doufat.

Sám jsem si už žádné naděje nedělal. Po rozhovoru s ošetřovatelkou se mi ale jistým způsobem ulevilo. Bylo to zvláštní. Neznal jsem ani její jméno, a přesto mi dokázala pomoci lépe, než by to dokázal někdo blízký.

Vydal jsem se s doprovodem strážného zpátky do našich kobek. Nebydli jsme jako běžní zdejší otroci, ale v podzemních celách pro vězně. Hlídali nás a já se nedivil. Před podobným osudem by napadlo utéct asi každého.

Ve sklepních prostorách páchla zatuchlina a odpadní voda. Navíc do kobek nepronikalo takřka žádné světlo zvenčí. Když jsem sem včera přišel poprvé, chtělo se mi zvracet.

Jak hluboko může vůbec člověk klesnout?

A otrok?

Ten dozajista ještě níž.

Zamkli mě do jedné ze dvou cel a odešli hlídat před vchod. Přelétl jsem okem své spoluvězně. Přišel jsem jako poslední, takže na mě zbylo to nejhorší místo. Už mi to ale ani nevadilo. Upravil jsem si slámu na zemi a lehl si.

Opět mi bylo do breku, ale slzy jsem zadržel. Začal jsem se modlit, protože nic lepšího jsem v danou chvíli udělat nemohl.

Ponurou náladu dokreslovalo skličující ticho.

Myslím, že jsem nebyl jediný, kdo se toho večera obracel k bohům.

Řád

Kotryněla

Sklonila jsem se ke krbu s připraveným dřevem a požádala Matku o oheň. Čekala jsem chvíli, jestli chrastí začne doutnat, ale nestalo se tak. Matka je v tomto přísná a my, Děti magie, nikdy nemáme naše kouzla jistá. Pokud nám nedá své požehnání, jsme bezmocní.

Jako vše má i toto své výhody i nevýhody. Díky nekompromisním pravidlům její velké síly nemůže nikdo zneužít. Bylo to tak dobře. Člověk se cítil bezpečněji. Pevný řád je důležitý; udržuje lidi při životě jako lano, kterého se vždy mohou v případě potřeby přidržit.

Sundala jsem si bílé rukavice a došla pro nůž a ocílku. Během několika minut jsem vykřesala jiskru, ale brzy mi první náznak plamene zase zhasl.

„Posadte se, udělám to,“ sklonil se ke mně Brol. Nadskočila jsem. Vůbec jsem ho neslyšela přicházet, tak urputně jsem se soustředila na jiskru, až jsem přestala vnímat vše kolem.

„Chci... chtěla bych to zapálit sama. Uměla jsem to. Člověk ale rychle zapomíná, když to nedělá denně.“

„Denně?“ pozastavil se nad tím. „Rozdělávala jste si v klášteře oheň sama?“

Přikývla jsem. „Tam si je každý rovný. Princezna nebo Dítě magie... nikoho to nezajímá.“

Nechal mě v mé snaze a zatím nalil víno. Posadil se do křesla a oddal se tichu doprovázenému pouze zvukem ostří přejíždějícího po křesadlu. Nemusela jsem se na něj obrátit, abych věděla, jak se tváří. Něco ho trápilo.

„Co ti leží na srdci?“

„Nic. Jen se připravuji na zítra. Ti seveřané mě neuznají, dokud je neporazím. Snažím se vyčistit si mysl od všeho, co by mě mohlo rozptýlit. Duševní příprava se podceňuje. Nehodlám udělat takovou chybu.“

„Nemusíš mi to vysvětlovat. Kláštery v Hraničním království se soustředí na výcvik svých kněží. Lidé jim nosí dary za ochranu. I oni se před bojem takto připravují,“ otočila jsem se krátce na něj a usmála se.

„Učila jste se také bojovat?“

Nyní jsem se už k němu obrátila celý tělem, i když oheň stále nehořel.

„Ano,“ prohlásila jsem s hrdostí v hlase. Nicméně i toto byla jedna z věcí, kterou jsem dlouhou dobu necvičila. Na rozdíl od rozdělávání ohně jsem ale věděla, že při boji mě Matka magie nikdy v nesnázích nenechá.

Brol na mě nejspíš poznal, jak ráda bych si i toto umění osvěžila.

„A přijala byste výzvu na přátelský souboj?“

„Přijala,“ vstala jsem od krbu a odstrčila na stranu druhé z křesel, aby nepřekáželo.

„Tady?“

„Ano. Je tu dost prostoru. Necht' je naše bojiště tento koberec,“ posunula jsem hustou tkaninu od postele do středu místnosti. Byl poměrně malý, ale o to bude vzájemné klání zajímavější. „Když dostaneš soupeře mimo prostor, vyhrál jsi. Žádné zbraně, jen tělo na tělo. Tři kola. Vítězem je ten, kdo získá minimálně dva body.“

Brol vstal a odložil na stůl meč a dýku. Poté přešel do vyhrazeného prostoru a pevně se postavil.

Přistoupila jsem k němu a podívala se mu do očí. Ve světě zvířat je to bráno jako výzva. On na ni ale nereagoval.

Vyčkával, já ale věděla, proč to dělá. I postoj protivníka o něm hodně vypoví. Zkoumal mě. Bylo to, jako by se mi díval do nitra. Skoro jsem se na něj chtěla znovu usmát, ale nyní pro to nebyl čas ani prostor.

Usnadnila jsem mu čekání a zaútočila první. Chytla jsem ho za límec a chtěla povalit, ale snadno to ustál a během okamžiku jsem ležela na zemi já. Očekávaný vývoj, předpokládala jsem to. Ale nelekla jsem se bolesti, se kterou má záda narazila o zem. Jako první nás vždy učili padat. Rozložit váhu na větší plochu.

Byla jsem přesně v pozici, v které jsem být chtěla. Využila jsem situace a pokusila se Brola, sklánějícího se ke mně, přehodit přes sebe mimo bojiště.

Nepodařilo se mi to. Stál příliš pevně. Až nyní přišla řada na onen úsměv. Očividně prohlédl, že jsem se do této pozice dostala úmyslně, a tímto způsobem můj plán ocenil. Já měla k úsměvu mnohem méně důvodů. Moment překvapení byla jediná zbraň proti přesile. Brol to ustál a já jiné trumfy v záloze neměla. Ještě chvíli jsem se snažila odvrátit nevyhnutelné, ale nakonec mě Brol dostal za hranice naší arény.

Další kolo mi už Brolo nenechal žádný prostor pro podobné protiútoky. Přišel si blíž a krátce na to mi zkroutil ruku do takové polohy, že jsem za jeho doprovodu ráda přešla mimo vymezený prostor sama.

Zbývalo poslední kolo souboje. Opět jsme se postavili proti sobě. Vymýšlela jsem, co bych ještě mohla na Brola vyzkoušet. Magii jsem ale využívat nechtěla. Ta se do přátelských střetnutí nehodila.

Můj soupeř mě ale nic vymyslet nenechal. Využil svou sílu. Tělo na tělo mě tlačil, až mě dostal mimo naši soukromou arénu a až tam si mě vychutnal a opět mě povalil na zem.

Bylo vidět, že se mu to líbí. Klekl si kolem mých boků a ruce mi přitiskl k podlaze.

„Nedohodli jsme se na odměně pro vítěze,“ poznamenal s tajemným pohledem.

„A co by sis přál?“ zeptala jsem se odevzdaně. I já se té hře plně oddala.

Zamyslel se a pak povolil stisk. Postavil se a nabídl mi ruku, aby mi pomohl také vstát. „Mám vše. Děkuji za souboj. Vedla jste si opravdu dobře.“

„Nemyslím si. Ani ses nezapotil. Ale i tak děkuji,“ přijala jsem jeho lichotku a naklonila se pro poháry. Když už si neřekl o odměnu, slušelo se vítězství alespoň zapít. Podala jsem mu pohár a přitukli jsme si. Upil ale jen málo.

„Už se s vámi pro dnešek rozloučím.“

„Brole,“ zastavila jsem ho letmým dotykem ruky. „Ty... tebe nezajímá odpověď na to, jestli někdo doopravdy přežije?“

„Zajímá,“ přikývl. „Vím ale, že mi to řeknete, až sama usoudíte, že nastala správná chvíle. Nechtěl jsem naléhat a vyzvídat.“

Oceňovala jsem jeho pochopení.

„Jeden z nich zemře jako starý muž.“ Odmlčela jsem se. „Při úvodním proslovu jsi jim nenaznačil, že za mnou jdou kvůli tomuto. Kdy jim to hodláš oznámit?“

„Až začnou mít problémy s morálkou. A jsem si jist, že ta chvíle dřív nebo později přijde,“ podíval se na mou ruku, která ho stále držela za zápěstí. Opatrně, jako když stavíte domeček z karet, jsem ho pustila.

„Dobrou noc, Brole,“ rozloučili jsme se a já se vrátila k rozdělování ohně.

Přemýšlela jsem o tom, co se stalo, a ustavičně třela ostří o křesací ocílku. Nějaká část mě litovala, že můj přemožitel nepožádal alespoň o polibek. Jakoby zásady byly občas na obtíž. Tolik jsem si přála mu ho dát. Cítila jsem se osamělá. Na druhou stranu jsem věděla, že by takový krok znamenal problémy. A věděl to i Brol. Byl silnější nejen v souboji. Dokázal to, co já bych nedokázala. Každý se občas potřebujeme něčeho přidržet. Brol byl můj řád.

Oheň v krbu se rozhořel.

Vůdce je jen jeden

Nyrel

Vzbudili nás brzy ráno a vyhnali ven. U jedné ze zdí čtvercového nádvoří byl připraven dřevěný stůl a lavice. Každý dostal misku, do ní nějakou bílou, kašovitou břečku a lžíci.

Nebyl jsem vybíravý. Sedl jsem si vedle skupinky starších mužů, kteří si spolu povídali, a pustil se do toho. Vlastně to ani nechutnalo špatně. Jižané mají očividně chutnější stravu. Není se ani čemu divit. V našich lesích je těžký najít něco ke sběru. Maximálně houby a bobule. Při výcviku nám ale říkali, že na jihu jsou na tom líp. Nelhali.

„Co to je?“ zeptal jsem se neznámého muže vedle.

Nic neřekl, místo toho se mi dostalo odpovědi od někoho jiného.

„Je to obyčejná kaše. Voda, rýže, hodně ovoce. Budete potřebovat sílu. Tohle vám ji dodá.“

Otočil jsem se za hlasem, který přicházel zpoza mých zad. Byl to muž, který měl vést náš výcvik.

„Hoďte sebou. Začínáme za chvíli,“ křikl pak na všechny.

Když jsme dojedli, nastoupili jsme v řad a poslechli si plán dnešního dne.

„Chci vidět, co kdo umí. Budete bojovat každý s každým,“ oznámil a jeho pomocník hodil prvním dvěma dřevěný meč. „První souboj. Molhed a Kevad,“ představil oba dva.

Ušklíbl jsem se. Ten menší byl takový nemehlo, že ho ani nechytil. Ten druhý ano, ale kdyby měl ostré hrany, už by se ošklivě pořezal. Tohle bude vážně směšné. A také bylo.

„Připraví se druzí. Doran a Lamén,“ oznámili a k souboji nastoupil můj krajan a nějaký vyžlátko. Nemělo šanci. Doran ho porazil velice rychle.

Vyrovnanější bitku předvedli všichni ze čtveřice starších mužů, kteří si jediná povídali u snídaně. Nebyli nejhbitější, ale jejich výpady působily jistě a zbraň drželi s lehkostí.

Poslední z prvního kola jsem nastoupil já a proti mně nějaký klučina. Šlo to rychle. Dostal po prstech a meč, který držel víc jako pochodeň než jako zbraň, pustil sám na zem.

Začínal jsem se těšit na utkání s Doranem. Pozoroval jsem jeho techniku a chtěl jsem zjistit, jak odpoví na některé mé finty. S každým dalším vyhraným kláním na něm bylo vidět, jak jeho sebedůvěra roste. Během prvního zápasu byl tichý, nyní už řval jako medvěd a sázel rány slabším.

Brzy mi došlo, že vedoucí našeho výcviku si nechává náš souboj naposled. Bylo jasné, že sever bude skupině dominovat. Vůdce je ovšem jen jeden.

Postavili jsme se proti sobě. Sevřel jsem dřevěný meč v ruce a připravil se do bojového postoje. Hodlal jsem se spíš bránit, chtěl jsem zjistit, co Doran předvede proti rovnému soupeři.

Celkem jsem provedl jen jeden útok. Být to ostrými meči, měl by můj soupeř nyní značné problémy. Takto ale dostal jen úder do boku a rychle stál zase ve stěhu. Dál jsem už neútočil a dal jsem mu prostor, aby se předvedl on.

Vůdce je vždy jen jeden. Já jím být nechtěl.

Vlčí smečka

Brol

Stál jsem a pečlivě pozoroval své svěřence při boji. Až na skupinu starších mužů se nikdo z nich předem neznal. Nyní se ale seznámili velice důvěrně.

V souboji toho na sebe člověk prozradí mnoho. Každý nyní viděl, jak si stojí v rámci skupiny. Vždy je někdo nejsilnější a někdo nejslabší, podobně jako ve světě zvířat. I v něm se najde pevně daný řád, který se počínaje dneškem začne tvořit i mezi mými muži. Osobně jsem tuto hierarchii přirovnával k vlčí smečce. Její zákon zněl jasně.

Na vrcholu stojí nejsilnější samec. Všichni ostatní se musí jeho autoritě podřídit, protože vědí, že postavit se mu znamená smrt nebo vyhnanství. Nejnižší se pak nachází nejslabší jedinec, který svým druhům slouží jako otloukánek. Vyžere si to nejhorší, skupina ho posílá na průzkum nepřítele, protože když se nevrátí, velice snadno ho nahradí druhý odspodu.

Věděl jsem, že i toto místo bude po dnešním souboji jasné, a nehodlal jsem tomu bránit. Je to dáno přírodou. Tak to chodí a já se nechtěl stavět do role, která narušuje přirozený běh věcí. Hodlal jsem ve smečce obsadit jinou pozici. Chtěl jsem být pro své muže duchovním vůdcem, matkou vlčicí, ke které se každý může kdykoliv obrátit a požádat o pomoc.

Ani toto místo ale nebylo zadarmo a já si ho musel vysloužit.

Zamyšleně jsem čekal na výsledek posledního souboje. Trval déle, než jsem původně čekal. Doran obdržel nepěknou ránu, ale nyní dychtivě útočil a jeho soupeř se již nezmohl na další protiútok. Byla otázka času, kdy se miska vah definitivně přehoupne.

Rozhodl jsem se bojovat s oběma severany. Jako prvního jsem se chystal vyzvat toho, který nyní prohraje, abych se sám rozcvičil a předvedl ostatním, co jsem si připravil. Nakonec bude zbývat porazit toho nejlepšího.

Vše dopadlo podle očekávání. Doran vyhrál a Nyrel pokorně přijal druhé místo.

„Čas na oběd,“ vyhlásil jsem pro všechny a pak se na severany otočil. „Připravte se oba ještě k jednomu souboji.“

„Cože? Budeme proti sobě bojovat znovu?“ ohradil se Doran.

„Ne. Vaším soupeřem budu já sám,“ oznámil jsem klidným hlasem a odešel připravit zbraně. Tento souboj nebude s dřevěnými meči.

Duše bojovníka

Nyrel

Naházel jsem do sebe jídlo tak rychle, že ani nevím, co jsem jedl. Krev se mi vařila v žilách. Tohle byla výzva! Najednou jsem se ani necítil unavený z předchozích soubojů.

Když jsem po poledním klidu dostal do ruky krátký, kovový meč, byl jsem překvapený. Neměl sice nabroušené hrany, přesto je to rozdíl dostat do těla ránu dřevem nebo železem. Zdálo se, že náš vedoucí si opravdu věřil. Brzy jsem zjistil proč.

„Boj je umění,“ pronesl ke všem, ještě než se postavil do střehu. „Je hodně způsobů, jak porazit svého nepřítele. Ne pouze ty, které učí na severu.“ S poslední větou se otočil na mě, jako by mi předchozího dne četl myšlenky. Poté zahájil útok.

Zasypával mě jednou ranou za druhou, abych se nemohl bránit. Já je ale všechny vykryl.

„Tohle byla ukázka přístupu Ledové říše,“ řekl, když s útokem přestal a nechal iniciativu pro změnu na mě. Neváhal jsem a smršť seků mu oplatil. Místo toho, aby ale každý vykryl, čas od času uhnul stranou, jako by šlo o přátelský souboj.

Nešlo. Chtěl jsem ho porazit stůj co stůj. V sázce byla čest severu.

Dál jsem útočil, ale on se zdál klidný. Přiměl mě udělat několik chyb a jednu velice dobře využil proti mně. Skončil jsem na zemi. Místo toho, aby mi to dal sežrat, nechal mě sebrat se a mezitím pokračoval v proslovu k ostatním.

„Další, co můžete proti soupeři použít, je jeho vlastní tempo.“

Postavil jsem se a podíval se na svého protivníka. Já už byl zadýchaný, ale na něm jakoby se žádná únava neprojevovala. Nechápal jsem, kde tu sílu bere.

Souboj po krátké pauze opět započal, ale jeho rytmus se změnil. V jednu chvíli mě můj soupeř zasáhl, když uhnul při mém výpadu na stranu, kterou jsem měl kvůli útoku odkrytou. Působivé. Zvlášť když mě v tom nechal vykoupat jako malého kluka a udělal mi podobnou věc ještě dvakrát v různých obměnách.

Modlil jsem se k bohu války, ať tohle nevidí, abych se v jeho očích nezostudil. Připadal jsem si, jako bych držel meč v ruce poprvé. Začínal jsem chápat, jak jednostranný výcvik na severu byl. Musel jsem přiznat, že jsem svého vedoucího hrubě podcenil. Bojoval opravdu dobře. Čistě. Jen tak jsem se ale vzdát nechtěl. Znovu jsem zaútočil a vynesl své trumfy.

Ten první můj soupeř vykryl. Jednou už jej toho dne viděl, když jsem totéž zkusil na Dorana. Muselo se nechat, že byl rozhodně pozornější než můj krajan. Druhý oblíbený kousek ale už nevykryl a já ho poprvé zasáhl tvrdým a nemilostným sekem.

Rána mu šla přímo do středu břicha, jako by chtěla oddělit nohy od zbytku těla. Zapotácel se, ale i přesto můj opětovný útok vykryl. Skoro se zdálo, že bolest pro toho muže nic neznamena. Nechápal jsem to. Normálnímu člověku by předchozí zásah vyrazil dech a otřásl by jím. On to ale ustál a dokonce přešel do rychlého protiútku.

Tentokrát zkusil jeden ze svých triků on na mě. Už nemluvil k ostatním a soustředil se plně na útok.

Vlastně nevím, co přesně v tu chvíli udělal, ale za pár okamžiků mě držel v háku a ostří meče měl u mého krku.

Vzdal jsem se. Udělal jsem to nerad, ale bez pohrdání. Byl lepší, musel jsem to uznat. Navíc jsem věděl, že kdyby chtěl, tak do těch pár ran, které mi uštedřil, mohl dát daleko větší sílu podobně jako já do té, kterou jsem mu daroval na oplátku.

„Doran,“ řekl tiše a vyvolal ho k souboji. Hlas ho v tu chvíli neposlouchal, spíš sípal, ale z jeho pohledu bylo znát, že se nehodlá zastavit. „V a-areně... nebudete mít zbraně. To ovšem neznamená,“ zastavil se, protože stále ještě popadal dech, „to ovšem ještě neznamená, že svého soupeře neporazíte,“ pronesl a pak odložil meč.

Někdo by jeho čin mohl označit jako projev šílenství, já za ním ovšem viděl víc.

Odhodlání a vášně pravého válečníka.

Bojovného ducha, který sídlil i v mém těle.

Matka vlčice

Brol

Bolelo mě celé tělo. Rád bych řekl, že to bylo příjemnou únavou, ale lhal bych. Měl jsem pocit, jako kdyby mě někdo pustil z kopce dolů a nechal svázaného padat přes kameny a kořeny stromů.

I tak jsem se ale vypravil na pravidelnou večerní návštěvu Kotrýnely. Tentokrát se na mě neusmála jako vždy, ale věnovala mi vyčítavý pohled.

Připadal jsem si jako malý kluk, který ví, že provedl něco špatného, a nyní jen čeká na svůj trest.

„Svlékni si košili, chci si prohlédnout ty rány.“

Přešel jsem na světlo a bez odmlouvání jsem povolil vázání u krku a poté košili přetáhl přes hlavu. Modřiny byly zase o něco víc zabarvené, než když jsem se převlékal po výcviku. A jejich barevná hra ještě dlouho nebude u konce.

„Bylo to od tebe nezodpovědné,“ vyčetla mi a prohlédla si podlitiny. Jedné se lehce dotkla, a i přestože byla něžná, měl jsem co dělat, abych instinktivně nesykl bolestí. „Ani nevíš, jaký jsem měla strach. Ta rána... myslela jsem, že ti vyrazil dech, nebo dokonce zlomil žebra.“

„Vyrazil mi dech,“ přiznal jsem. „Proto jsem to potom tak rychle ukončil.“

„Cože?“

„Nic to nebylo. Je to nepříjemné, ale většinou je to nebezpečné, jen když začne člověk zmatkovat. V tu chvíli jsem byl opravdu rád, že mám silné plíce z běhání.“

„Chodíš běhat? To ani nevím.“

„Ano, kvůli kondici. Mám svou trasu. Směřem na jih k jezírku u vodopádu. Je to tam krásné.“

„To je odsud tak dvě hodiny chůze.“

„Chůzí možná. Ale během jsem tam za chvíli,“ usmál jsem se a sáhl jsem pro košili, abych se znovu oblékl.

„Ještě vydrž. Připravím ti mast, aby se to rychleji hojilo.“

„Mast proti modřinám?“

„Matka magie má pro své děti mnohé,“ ujistila mě a poté přešla k prázdnému květináči, vzala ho do ruky a něco neslyšně zašeptala.

Nevěřil jsem vlastním očím, nikdy jsem nic podobného neviděl. Během krátkého okamžiku z hlíny začala rašit rostlina a za okamžik z ní byla bylina běžné velikosti.

Kotrynela poděkovala své Matce, rostlinu utrhla a vhodila do připraveného hmoždíře.

Sledoval jsem ji s tichým obdivem a nechal proudit myšlenky vlastním tempem. Jedna z nich mi hodně hlodala mysl. Rozhodl jsem se o ni podělit.

„Sledovala jste i ten druhý zápas?“

„Jistě,“ odvětila, aniž by přestávala ve své práci.

„Čekal jsem, že to bude daleko těžší. Vlk měl být lepší než jeho krajan, ale nebyl. Šel jsem proti němu neozbrojen a měl jsem menší potíže než proti Nyrelovi. Nechápu to. Jejich souboj přeci Doran vyhrál.“ Něco mi unikalo, ale netušil jsem co.

„Nyrel v boji s tebou hodně útočil. Proti Doranovi to zkusil jen jednou. Nechal ho vyhrát.“

Pozdvihl jsem obočí.

„Jak je možné, že jsem si toho nevšiml? Něco takového mi přeci nemohlo uniknout.“

„Nejspíš ses už v myšlenkách soustředil na svůj boj. Nebo možná tady z okna bylo vidět víc než z tvého pohledu dole,“ pokusila se mě utěšit a přišla blíž s již hotovou masťou. „Pokusím se být co nejjemnější,“ ujistila mě a začala mi masť jemně vtírat na bolavá místa.

„Stydím se...“

„Přede mnou nemusíš,“ využila mé odmlky, aby odlehčila situaci. Povedlo se jí to. Musel jsem se usmát, i když mi v danou chvíli nebylo do zpěvu.

„Stydím se za chybu ve svém úsudku. Vážně jsem dával největší šance do Dorana. Mýlil jsem se. Asi nejsem tak dobrý velitel výcviku, jak jsem si myslel.“

„Jsi na sebe příliš přísný, Brole. Navíc nezáleží, jací jsou nyní. Máš více jak tři čtvrtě roku. Ty rozdíl mezi nimi se srovnají, proto je přeci budeš cvičit. Každopádně Nyrel určitě příjemně překvapil. Nečekala jsem, že bude s mečem až tak dobrý. Jeho oblíbená zbraň je totiž sekera.“

„Vážně?“ Překvapilo mě, kolik toho Kotrýnela o mých vlčích ví, a také jsem si uvědomil, jaké pošetilé štěstí jsem měl. Proti sekeře jsem nikdy příliš dobrý nebyl.

Přikývla. „Lidé se rádi svěřují. Často stačí jen naslouchat,“ opět se na mě usmála a rozetřela mi po pokožce zbytek masti.

V tu chvíli jsem byl opravdu rád, že při mně stojí právě ona. Po jejím boku jsem se cítil silnější.

„Proč myslíte, že Nyrel nechal Dorana vyhrát?“

„Tuším, ale je to jen domněnka, kterou budeš muset sám potvrdit, nebo vyvrátit,“ nadnesla a svěřila mi ji.

Pozorně jsem jí naslouchal a podruhé během krátké chvíle zjistil, jak moc jsem se pletl. Bojoval jsem o místo matky vlčice, ale ta pravá seděla naproti mě.

Otázka času

Onén

Nikdy by mě nenapadlo, o kolik se může člověk posunout během půl roku, ale ten rozdíl byl vážně znatelný. Malý chlapec, který sem přišel, už neexistoval. Nahradil ho mladý muž – bez mnohých zkušeností, ale s nově objevenou odvahou a velkou vírou v duši.

Přes veškerý pokrok, který jsem udělal, tu byl ale jeden problém. Mohl jsem se snažit, jak jsem chtěl, nicméně stále jsem se nacházel v hierarchii na druhém místě odspodu. Pode mnou byl už jen Lamén – málomluvný muž vyhublé postavy. Roků měl o něco víc než já, ale ne o moc.

Se svítáním nás jako každého dne vyhnali z cel. Došel jsem si pro příděl, který nám dnes podávala jedna z místních otrokyň. Člověk tu moc nepřišel do styku se ženami, když pominu paní Kotrýnelu, která o nás pečovala na ošetřovně. Na tu si ale nikdo nic nedovolil. Tato zamlklá dívenka to odnesla se vším všudy. Dočkala se mnohých oplzlých poznámek, a kdyby ji od nás nedělil stůl s kotlíkem jídla a naběračkou, jistě by si mnozí troufli i víc. Hlavně Doran s Grabelem, kteří podobným činnostem vévodili. Nikdy jsem se nepřestával divit, že ji mezi nás vůbec pouští, ale ozbrojená stráž by se k něčemu tak podřadnému, jako je nandávání jídla, asi nesnížila.

Vzal jsem misku s kaší a šel se posadit ke stolu.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ zadržel mě hlas Dorana, který zněl povýšeně jako vždy.

Nechápal jsem, kam tím míří. Co bych asi tak chtěl udělat jiného, než sednout si mezi ně jako vždy? Jenže poslední dobou se napětí uvnitř skupiny stupňovalo. Každý cítil, že se pomalu ale jistě blíží náš osudový den, a vylepšoval si svou pozici a sebevědomí. Na úkor nejslabších to jde vždy snadno.

Odešel jsem, sedl si na zem a zády se opřel o stěnu nádvoří. Celý náš život se scvrknul na tento prostor obehnaný kamennou zdí. Občas jsme viděli krále, který vyšel ze svých komnat na terasu, aby zkontroloval naše snažení. Často se na nás také dívala paní Kotrýnela. Na jejím přístupu bylo vidět, že ji opravdu zajímáme. Díky ní si i otrok připadal jako normální člověk a ne jako kus masa určeného na porážku.

Brzy se vedle mě posadil Lamén, který u stolu nesesádal už nějaký čas. Až do dnešního dne jsem si myslel, že tam prostě nechce být, když se k němu Doran a jeho věrní následovníci chovají tak povýšeně. Nyní jsem mnohé chápal lépe.

Můj společník nic neřekl, jen se tiše opřel a začal rychle jíst, jako by se o svůj příděl bál. Věděl proč. Krátce na to přišel blíž Doran, vyndal svůj penis a začal močit přímo vedle nás. Úplně mi zkazil chuť. Mohl si odskočit kamkoliv, ale bylo vidět, že mu dělá dobře dokazovat si takto svou sílu. Možná jsme mohli hovořit o štěstí, že si neulevil přímo na nás, ale já jsem to jako výhru neviděl. Znal jsem lidi. Byla to jen otázka času.

Jiná se ovšem vznášela ve vzduchu spolu s ní: Kam až tohle vše může zajít?

Život poustevníka

Nyrel

Čas v mých očích utíkal hrozně rychle. Nemohl jsem uvěřit tomu, že jsem na tomto místě už půl roku. Přál jsem si, aby to nikdy neskončilo. Zase jsem žil jako dřív na severu a plně se soustředil na to, co jsem měl rád.

Brolův způsob výcviku mi vyhovoval. Dopolední část byla pro všechny stejná. Soustředili jsme se na trénink toho, jak svému protivníkovi sebrat zbraň. Náš plán byl v podstatě jednoduchý – vyrovnat síly na bojišti. Sice lze porazit někoho i beze zbraně, ale s mečem v ruce je to samozřejmě snadnější. Šlo jen o to obstarat si smrtící nástroj od prvního soupeře.

Odpolední výcvik byl zaměřen silově. Každý mohl dělat, co uznal za nejlepší sám pro sebe. Tahali jsme klády, tloukli do kůlů nebo prostě jen cvičili pády. Když se někdo necítil, posadil se a odpočinul si. Únava občas dostihla i mě. Nikdo si ale nedovolil vysedávat dlouho. Čas zbývající do utkání v aréně se krátil. I ten nejslabší dělal maximum, i když možná jen ze strachu z posměchu. Na motivaci nezáleželo. Každý si našel tu svou.

Já bojoval pro boj samotný. Bavilo mě to a cítil jsem se ve svém živlu. Nezáleželo, jestli zemřu v aréně nebo ne. Důležité bylo být připraven na poslední souboj s bohem války Garavarem. Nikdo ho nemohl porazit. Podstata celoživotního tréninku byla pokusit se mu co nejvíce vyrovnat a neudělat si v jeho očích ostudu. Závisela na tom naše severská čest.

Cvičil jsem i nad rámec tréninku díky Brolově nabídce. Jednoho dne za mnou přišel a dal mi do ruky sekeru. Požádal mě, jestli bych s ním cvičil, že mu obrana proti ní nikdy nešla. Přijal jsem. Oceňoval jsem, že i když je můj velitel, dovede přiznat slabost a chce na sobě dál tvrdě dřít. Je to jediná cesta, jak se dostat ještě výš. Bylo mi ctí, že jsem mu mohl pomoci.

„Budeme dnes zase cvičit?“ zeptal jsem se ho s určitou nadějí jednoho odpoledne po běžném tréninku, kdy ostatní za doprovodu stráží odcházeli do umývárny. Byli jsme s Brolem sice domluveni na jiném dnu v týdnu, ale mně se se zbytkem jít nechtělo. Poslední dobou to ve skupině vřelo a já se toho nechtěl účastnit. Stačilo, že s nimi musím trávit večery v cele.

„Neměli bychom. Ostatní si toho všimnou a pak budeš v nepříjemný situaci. Nechci ti dělat problémy.“

„Vypadám snad jako někdo, komu na jejich názoru záleží? Dovedu se o sebe postarat,“ oponoval jsem mu a on mi musel dát za pravdu. Na chvíli se zamyslel a pak došel pro sekeru a přilbice. Když se ozvalo staré známé zazvonění kovu ve vzájemném střetu, usmál jsem se. Miloval jsem ten zvuk a jako vždy do toho dal celé své srdce.

Brol se mnou svedl několik vyrovnaných bitev, ale zatím jsem měl stále navrch. Musel jsem nicméně uznat, že za dobu, co jsme takto cvičili, se hodně zlepšil.

Posadili jsme se ke stolu, kde s rekruty běžně jíme, a oba se vydýchali. Brol popadl dech dřív.

„Když už tedy nebereme v potaz rovné podmínky pro všechny, dáš si se mnou víno?“ zeptal se a já nemohl odmítnout. Byla to pro mě čest. Čekal jsem, že ho nechá přinést, ale nakonec jsme se šli společně umýt a poté mě dokonce pozval k sobě.

Po dlouhé době jsem se zase cítil jako člověk. Jeho pokoj byl jednoduchý, do cely měl ovšem daleko. Postel, židle a stůl s psacími potřebami, okno a police s velkým množstvím knih. Přelétl jsem je pohledem, ale netušil jsem, co v nich může být. Neuměl jsem číst ani psát.

Nabídl mi místo u stolu a pak poručil jedné z otrokyň, aby přinesla víno. Tak dlouho mi už nikdo takto nenaléval. Připadal jsem si, jako bych už nyní seděl v Garavarových hodovních síních.

„Děkuji.“

Pomalou jsem upil. Málem bych zapomněl, jak víno chutná. Jeho chuť se mi rozložila po jazyku a příjemně se nesla celými ústy.

„Jak vůbec trávíte večery, pane?“ zeptal jsem se. „Čtete ty knihy? Četl jste je všechny?“
Denně jsem s tím člověkem strávil tolik času, ale vlastně jsem ho vůbec neznal.

„Myslím, že když už spolu pijeme víno, mohli bychom se oslovovat jako přátelé,“ navrhl a pozdvihl pohár, protože i když jsme už oba upili, přípitek ještě nepadl. „Na přátelství.“

„Bude mi ctí nazývat tě přítelem,“ přijal jsem bez rozpaků a znovu upil. Brol mezitím odpověděl na mou otázku a rozpovídal se o některých z knih. Jedna byla dokonce i o Ledové říši a našem výcviku. Překvapilo mě, že se o něčem takovém vůbec knihy píšou. Vždy jsem si myslel, že v nich musí být ukrytá velká tajemství, když lidé, co umí číst, jsou tak vážení. Tohle mi ale přišlo obyčejné.

„Jak probíhal vůbec tvůj výcvik na severu?“ zeptal se mě poté.

„Podobně jako tady. Nikdy jsem se necpal mezi ostatní nebo dopředu. Soustředil jsem se na lidi, od kterých jsem se mohl něco naučit. Chtěl jsem být nejlepší, přál jsem si být vybrán pro výcvik lovce lidí a tvrdě na to dřel. Každý den, každou volnou chvíli. Ale nevzali mě. Chtěli někoho... jak bylo to slovo? Všestrannějšího,“ vzpomněl jsem si. „Já pocházel z malý, rybářský vesnice. Uměl jsem jen držet zbraň, nic víc.“

Brol tiše naslouchal mému vyprávění a jen občas přikývl a upil vína. Bylo pěkné se někomu svěřit. Nikdy jsem to nikomu neřekl, až jemu. Každý si v sobě neseme ukryté rány a křivdy.

„Tvůj přístup by si zasloužil odměnu. Kotrýnela... Kotrýnela má jistý dar. Vidí budoucnost, kdo jak zemře. Nevím kdo, neřekla mi jméno, ale jednoho z vás čeká dlouhý život. Stáří. Doufám, že to budeš ty. Jsi vážně skvělý válečník. Ta touha bojovat je z tebe cítit každý den,“ svěřil mi na oplátku své tajemství. Rozhořela se ve mně nová naděje.

Brol se na chvíli odmlčel, jako by mu ještě něco leželo na jazyku. Pak ale našel odvahu vyslovit to. „Proč jsi tenkrát nechal Dorana vyhrát?“

Usmál jsem se. Bylo mi jasné, že někdo tak zkušený jako Brol musel poznat, že jsem souboj s Doranem prohrál úmyslně, až nyní mi to ale potvrdil přímo. „Hrát si na vůdce by akorát odvádělo mou pozornost. Nepotřebuju jejich ocenění. Stačí mi, když vím, že jsem nejlepší.“

„Osamění a sebekázeň. Obdivuhodné. Jsi jako nějaký mnich, který celý život pracuje sám na sobě.“

„Poustevník,“ opravil jsem ho. „Na severu mi říkali Poustevník.“

Bolestivá pravda

Brol

Musel jsem vzdát opět Kotrýnele hold. Když mi tehdy sdělovala svou domněnku, proč Nyrel zápas s Doranem vzdal, byla velice blízko pravdě, akorát použila trochu jiná slova.

Toho večera po rozhovoru s Nyrelem jsem za ní už nešel. Bylo pozdě a nechtěl jsem ji rušit. Zavítal jsem do jejích komnat až další den po západu slunce.

„Čekala jsem tě,“ přivítala mě. Na stole byly připravené dva poháry a džbán s vínem.

„Omlouvám se, že jsem minule nedorazil.“

„To je přeci v pořádku. Viděla jsem, že jste s Nyrelem cvičili déle. Jde vám to dobře.“

Přikývl jsem. „Je vážně skvělý. Přesně potvrzuje přísloví, co říká, že je-li mistr dobrý, může se od svého žáka naučit stejně jako on od něj. Já se od něj už naučil mnohé.“

„To ráda slyším.“

„Co ostatní? Byl za vámi někdo svěřit se?“ zajímal jsem se, protože jsem dobře věděl, komu mí muži důvěřují nejvíce.

„Dnes se za mnou během odpoledne zastavil Onén. Požádal mě o papyrus a tuš, aby mohl napsat rodičům. Překvapilo mě, že je tak vzdělaný, když se narodil jako otrok. Prý se učil s dětmi svého pána. Psal jim, že je v pořádku a že se má dobře, ať si nedělají starosti. Bylo na něm ale vidět, že sám nevěří, že by mohl mít nějakou šanci. Myslím, že má strach.“

„To je přirozené.“

„Tak to nemyslím, Brole. Mám pocit, že se bojí hlavně ostatních rekrutů. Vyprávěl mi, co Doran udělal. Není to dobré. Měli by držet při sobě. Jedině tak mají šanci uspět.“

„Nemusíte se bát, Kotrýnelo,“ věnoval jsem jí úsměv, abych ji uklidnil. Měl jsem přesný přehled o tom, co se mezi mými vlky děje. Stále jsem ovšem trval na tom, že podobné chování zkrátka patří k běžnému životu mezi uzavřenou skupinou mužů. Bylo to něco, co asi

žádná žena nemůže pochopit. Tvrdé podmínky dělají tvrdé muže. Kdybych se těch nejnižší zastal, spíš bych jejich situaci zhoršil. Vůdce smečky by si to s nimi vyřídil při první příležitosti.

„Už jsem zkrátka taková. I když vím, jak to skončí, nedá mi to. Nemohu jen tak stát stranou.“ Upila vína a poté položila pohár na stůl.

Zasněně jsem se na ni podíval. Laskavost Kotrýněly mě opět přiměla zamyslet se sám nad sebou a nad tím, jaký jsem člověk. Neznal jsem nikoho, kdo by měl tak otevřené srdce jako ona.

„Jste vzácná žena,“ usmál jsem se na ni po chvíli.

„Ne, to ty jsi vzácný a skvělý muž, Brole. Jediný, komu mohu říct vše.“

„Od vás to slyším obzvláště rád.“

„Každá žena by mi dala za pravdu a děkovala by bohům, kdyby tě měla po svém boku.“

„Chci jen jedinou.“

„Tak co ti brání?“

Z jejích úst ta slova skoro bolela. Narážela na dlouho skrývané city. Naklonil jsem se k ní a stiskl její ruku.

„Váš slib čistoty.“

Okraj propasti

Onén

Uplynulo několik dní a já si zvykl sedávat stranou s Lamem. Občas jsme spolu něco prohodili, ale častěji jsem jen pozoroval ostatní. Člověk si přeje někam patřit a většinou ne na samý okraj. I když jsem je nesnášel, nějaká má část si přála být s nimi a ne s vyhublým otloukánekem. Jakmile se jednou ocitnete na okraji propasti, těžko se vám škrábe zpět. Čím urputněji se snažíte, tím víc to klouže a táhne vás to zpátky.

Lam se připloužil k jídlu se zpožděním jako poslední. Kotlík se snídání už otrokyně odnesla, čekala na něho jen miska s jeho přídělem. Došoural se na své místo u zdi a opatrně si sedl. Po včerejší hromadné návštěvě umývárny, která byla tvořena nízkým brouzdalištěm

z dešťové vody, měl problémy s chůzí. Doran a jeho nadřzení následovníci se na chudákovi Lamenu pěkně vyřádili. Neměl jsem žaludek na to, abych tomu přihlížel. Raději jsem se koukal rychle klidit.

Bylo to ode mě zbabělé, ale někdy se člověk musí otočit zády, když nechce skončit stejně. Věděl jsem, že nebylo v mých silách mu nijak pomoci.

Bál jsem se. Smrt už mě ani tolik neděsila jako tohle. Možná proto, že byla vzdálenější. Tato noční můra se nacházela až hrozivě blízko. S dvěma z těch chlapů jsem sdílel celu. Mohl jsem hovořit o štěstí, že nejsem přímo v jedné s Doranem jako Lamenu. Kdo ví, co by se dělo pak?

Lamenu nabral lžící kaši a strčil ji do úst. O okamžik později ji vyprskl zase zpátky a začal zvracet. Sebral jsem pohozenou miskou, přičichl si k ní a ihned jsem pochopil. Vymočili se mu do jídla. Ti bídáci se mu vymočili přímo do jídla! Bylo to nechutné. Nevěděl jsem, co dělat. Myslel jsem si, že jsem se tady už zocelil, ale nyní se mi znovu chtělo brečet – ne ze slabosti, ale z čistého zhnusení.

Jídlo na přidání už neměli. Podal jsem Lamenu vodu, aby si vypláchl ústa od té pachuti, a poté mu nabídl část své porce. Možná jsem chtěl patřit k těm druhým, ale zároveň jsem se na jeho utrpení nemohl jen tak dívat.

Za každý podobný čin se ovšem platí. Propadl jsem se na dno vlastnoručně vyhloubené propasti. Už nebylo cesty zpět.

Den se přehoupl do své druhé půli podobně jako náš trénink. Docházely mi síly. Nepomyslel bych si, že poloviční snídaně ráno může tolik ovlivnit výkon, ale bylo tomu tak.

Lamenu seděl na odpočinkovém místě už nějakou chvíli a já si brzy přisedl k němu. Dlouho ani jeden z nás nic neříkal, pak jsem ale ticho prolomil.

„Měli bychom se vrátit. Nesmí nás tu vidět sedět.“

„Já ti přeci nebráním,“ odvětil odevzdaně. Z jeho odpovědi bylo znát, že mu na ničem víc nezáleží.

„Pojď se mnou. Sezením tady nic nevylepšíš.“

„Ale taky už nic nezhorším. Ty si vážně myslíš, že máme nějakou naději? Podívej se na to. Cvičíme jen s dřevěnými meči. Až na nás vezmou pravé zbraně, bude během chvíle

po nás. Myslíš si, že na to nebudou připravení? Každý z těch válečníků čeká, že se jim jejich zbraně pokusíme sebrat.“

Nevěděl jsem, co mu na to říct, ale on pokračoval.

„Kolikrát se ti ten meč podařilo při výcviku někomu vzít? A když ano, myslel jsi na to, jak bys v tu chvíli vypadal? Jejich zbraně nebudou tupé, aby nám neublížily. Dřív než se naděješ, budeš pořezaný. Budeš krvácet. Ani nevíme, jaké to je...“ poznamenal, ale pak rychle zmlknul, protože k nám přišel Doran. Nic neřekl, jen si nás oba změřil pohledem, napil se a zase odešel. K naší smůle ale Lamena dobře slyšel.

Počkal si na nás s Grabelem a dalšími svými kumpány, když jsme se šli po výcviku umýt.

„Takže Lamena si ztěžuje, že neví, jaké je to krvácet...“ nadnesl se zlověstným úsměvem.

Dobry a nejlepsi

Brol

Nyrel mě jako vždy přemlouval, abychom si dali trénink se sekerou, tentokrát jsem ovšem odmítl. Těšil jsem se za Kotrynelou. Poslední dny, co jsem jí vyznal své city, to bylo jiné – hezcí. Slíbila, že napíše představenému kláštera, jestli by její slib nešel odvolat a my mohli být spolu. Věřil jsem, že jí to umožní. V žilách jí přeci kolovala královská krev. V takových případech správný diplomat umí přimhouřit oko.

Uklidili jsme s Nyrelem věci a šli se umýt. Pohled, který mě v umývárkách čekal, mi vyrazil dech.

Nyrel zareagoval pohotověji. Sklonil se nejdřív k Onénovi a pak i k Lamenu.

„Jsou při vědomí,“ oznámil a chystal se Lamenu zvednout do náruče.

Do té doby jsem tam stál jako opařený, ale v tu chvíli jsem se konečně probral.

„Odnes ho do mého pokoje. Domem, ne přes nádvoří. Nechci, aby to někdo viděl.“

„Musí na ošetřovnu.“

„Něco jsem řekl, Nyrele. Postarám se o ně sám,“ dodal jsem tiše. Strach mi zastínil mysl. Kotrýnela mě na toto nebezpečí upozorňovala. Nedal jsem na ni. Přinést je za ní na ošetřovnu by bylo jako přiznání chyby. Nechtěl jsem v jejích očích klesnout, ne právě teď.

Každý jsme vzali jednoho raněného a vydali se na cestu. Byl právě čas večere, díky čemuž jsme nikoho nepotkali. Poslal jsem Nyrela pro teplou vodu a obvazy a pustil se do ošetřování. Možná jsem nebyl tak dobrý jako Kotrýnela, ale základy jsem uměl.

Zranění obou mladíků nebyla tak vážná, jak se na první pohled mohlo zdát. Útočníci dobře věděli, kam udeřit.

Poslal jsem Kotrýnele vzkaz, že dnes nepřijdu. Věděl jsem, že se nebude ptát na důvody, pokud je neřeknu sám. Zůstal jsem u Lamena a Onéna. Nyrel mi chvíli dělal společnost a poté odešel mezi ostatní.

Toho večera jsem měl hodně času na přemýšlení. Oba zranění po ošetření usnuli. Před úderem půlnoci se Onén probudil. Začal jsem si s ním povídat a za nějakou dobu se pak probral i Lamén.

„Vím, co si asi myslíte,“ promluvil jsem k nim. „Věřte, že mi není jedno, co se děje. Ale jestli chcete, aby vás ostatní brali, musíte se o to zasloužit. Nemůžu vám pomoci.“

Lamén se obrátil na bok. Nechtěl podobné řeči poslouchat. Onén byl sdílnější.

„Nevím, kde na to brát sílu. Je to stále to samé dokola. Udělal jsem vše, ale není to dost. Nemám šanci ty muže v aréně porazit.“

„To nejde říct jen tak,“ odmlčel jsem se a chvíli váhal, zda pokračovat. Měl jsem však pocit, že nyní nastala správná chvíle podělit se o tajemství, které mám. „Někdo z vás přežije. Vím to, protože mi to řekla Kotrýnela. Je jedním z Děti magie. Slyšel jsi o nich někdy?“

Několikrát rychle kývl hlavou. „Maminka mi o nich vyprávěla. Každé se rodí s jistým nadáním a umí mluvit s Matkou magie. Ona opravdu vidí do budoucnosti?“

„Ano. Takže teď to nesmíš vzdát. Tím vyvoleným, který přežije, můžeš být i ty.“

„Nejsem tak dobrý jako ostatní,“ oponoval mi.

„Mýlíš se, Onéne,“ řekl jsem klidně. „Nemusíš být nutně nejlepší, abys byl dobrý. Jsi nadaný. Ze všech svěřenců tady jsi na sobě odvedl nejvíc práce. Máš šanci. Tví nepřátelé budou mít zbraně, nikdo z nich ovšem nyní nedře tolik jako ty. Možná máš pocit, že jsi

špatný, když tě tady ostatní poráží. Nejsi. Nebudeš stát proti Doranovi, Nyrelovi nebo dalším. Budou tam s tebou, ne proti tobě,“ zdůraznil jsem a pohlédl na něho.

Mlčky se na mě díval. Plamen v jeho očích znovu zahořel.

Ještě chvíli jsme si povídali a pak si popřáli dobrou noc. Oba jsme potřebovali nabrat sílu na další den.

Lehl jsem si na zem na záda, aby se oba zranění mohli vyspat v klidu na mé posteli. Přivřel jsem víčka a v tichu noci si před usnutím znovu přehrával náš rozhovor. Měl jsem pocit, že v něm zaznělo něco důležitého, co mi v tu chvíli uniklo.

Děti magie, vyprávění matky... Stále mi na tom něco nehrálo. Už jsem skoro spal, když mě najednou zasáhl skličující pocit. Procitl jsem.

Každé Dítě magie se rodí s jistým nadáním.

Změna

Nyrel

Dnešek nebyl jako jakýkoliv jiný den tady. Ve skupině panovalo podivné napětí. Myslím, že útočníci dostali trochu strach, když se Onén a Lamén včera nevrátili do svých cel. I když se někomu něco stalo a musel na ošetřovnu, vždy nakonec spal na svém místě.

Žilami mi pulzovala zvědavost, jestli Brol vyvodí nějaké důsledky z toho, co se stalo. A podle nálady ostatních jsem nebyl sám, kdo si tuto otázku kladl.

Brol přišel společně s oběma potlučenými muži a nechal nás nastoupit v řad. Jeho proslov byl krátký. Oznamoval jen změny v celách. Nadále nenechal spát Lamena s Doranem. Pětici útočníků sestěhoval k sobě a Onéna s Laménem dal spolu s Molhedem a Kevadem ke mně. Přesto byl dnes jako vyměněný. Nezasahoval nijak do tréninku, jen nás nepřítomně pozoroval.

Celé dopoledne jsem cvičil s Onénem, který na rozdíl od Lamena neseděl na lavičce. Měl za to můj respekt – i když měl bolesti, nepolevil. Věděl jsem ale, že ostatní by jeho odhodlání zneužili a dali mu co proto. Já na něho byl sice tvrdý, ale úmyslně jsem ho netloukl do pohmožděných míst. Čestný muž něco takového zkrátka nedělá.

Chtěl jsem s Brolem mluvit. Po obědě jsem na něj čekal, ale neukázal se. Odpolední výcvik vedl jeho pomocník. Náš vedoucí zmizel neznámo kam.

Nesplněná přání

Kotryněla

Seděla jsem před zrcadlem a česala si vlasy. Nikdy jsem si je nijak nezaplétala a nosila je rozpuštěné. Dnes byl ale vzácný den, chtěla jsem ho odlišit od těch ostatních.

Zkoušela jsem různé účesy. Přála jsem si být krásná, až za mnou Brol přijde. Měla jsem dobré zprávy. Ráno přiletěl holub se zprávou od představeného. Napsal mi, že si se svým slibem nemusím dělat starosti, že mě ho rád zproští. Prý si zasloužím být šťastná. A já byla. K žádnému muži jsem už dlouho neměla tak blízko. Společně jsme mohli dokázat mnohé.

Svlékla jsem se, důkladně se omyla žínkou, a než jsem se zase oblékla, namazala jsem si celé tělo olejem z levandule. Pěstovala jsem si ji za oknem, protože jsem milovala její jemnou vůni. Věděla jsem, že i Brol ji má rád.

Srdce mi tlouklo a já netrpělivě očekávala Brolův příchod. Nechala jsem dveře otevřené jako vždy, aby mohl tiše vklouznout dovnitř. Každou noc pak odcházel, dnes jsem ho ale nechtěla pustit pryč. Přála jsem si, aby zůstal až do rána.

Konečně vešel a já mu věnovala úsměv, který jsem si šetřila jen pro něho.

Přistoupil ke mně, ale v jeho tváři bylo něco, co mi dokázalo vzít ten krásný pocit, aniž by vyslovil jediné slovo. Vzal mě za pravou ruku a svlékl z ní rukavici. *Oko* na něj pohlédlo.

Chytl mě drsně za předloktí.

„To bolí, Brole,“ bránila jsem se. Nevěděla jsem, co se děje. Měla jsem jisté tušení, ale rozum mi říkal, že to nemůže být pravda.

„Jak dlouho to tam máte?“

„Cože?“

„Jak dlouho to tam máte?“ zopakoval a já poprvé poznala, jaké je to mít Brola ne na své straně, ale proti sobě.

„Nevím, nepamatuju si to,“ špitla jsem.

„Kdo jste?“

Rozbušilo se mi srdce. Nedokázala jsem mu odpovědět.

„Celé odpoledne jsem byl v knihovně. Děti magie se rodí se svým darem. Malá Kotrýnela – choval jsem ji jako novorozeně. Hrál si s ní. Brala do ručiček mé prsty a tahala za ně. Žádné znamení na dlani neměla. Kdo jste a kde je králova dcera? Co se s ní stalo?“

Do očí se mi vlily slzy. „Brole...“ Nedokázala jsem říct víc než jeho jméno.

Chvíli čekal, když jsem ale stále ze sebe nevydala jediné slovo, přiměl mě mluvit jinak.

„Dojdu pro krále.“

„Ne,“ zadržela jsem ho a zastoupila mu cestu. „Krá-králova dcera zemřela. Ještě jako malá. Nikdo za ní nejezdil. Navrhla jsem představenému, že přijmu její osud. Král Horikus se nesmí dozvědět, co se stalo. Brole, neprozrad' mě, prosím. Popravili by mě,“ rozvzlykala jsem se a padla před ním na kolena.

Stál tam nade mnou. Ani jeden z nás nevěděl, co říct. Brol to ticho nakonec prolomil jako první.

„Jak jste mi něco takového mohla tajit?“

„A jak jsem ti něco takového mohla svěřit? Jak bys někomu řekl, že se nechováš na šestnáct, protože chodíš po zemi už více než tisíc let? Chtěla jsem být upřímná, vážně ano. Ale věděla jsem, co by se stalo. Už nikdy by ses na mě nedíval stejně a to pomyšlení jsem nesnesla.“

„To není pravda,“ ohradil se. „A co ta slova, že jsem jediný, komu můžete říct vše? Nikdy jste tomu ve skutečnosti nevěřila. Zbytečně. Pochopil bych to. Miluju tě,“ poprvé mě oslovil důvěrně. Po tváři mu stekla slza. Utřel ji a ještě se na mě chvíli zahleděl. Mlčel a já z jeho pohledu cítila velké zklamání.

Pomohl mi zpět na nohy, ale pak se bez dalšího slova vydal k odchodu.

Cítila jsem se hrozně. Mé nejhorší obavy se naplnily. Přála jsem si ho zastavit. Měl dnes přeci zůstat až do rána. Potřebovala jsem ho u sebe. Jeho přítomnost pro mě byla útočištěm. Něco mi ale říkalo, že ho musím nechat jít. Dát mu čas a prostor. Stále jsem mu věřila.

Dobrý voják, špatný vůdce

Brol

Nespal jsem celou noc a přemýšlel nad tím, co bylo, a také nad tím, co vše mohlo být. Ke komu jsem vlastně choval tak hluboké city? Kdo byl tím člověkem? Možná hrála jen dobré divadlo a osoba, kterou jsem tak miloval, nikdy neexistovala. Neměl jsem jak to zjistit a to mě děsilo.

V něčem měla ale Kotrýnela, respektive ta, která se za ni vydávala, pravdu. Situace mezi mými svěřenci překročila jisté meze. Viděla možné nebezpečí mnohem dřív než já a snažila se mě na něj upozornit. Musel jsem dát starosti s ní stranou a věnovat se mé smečce. Pokud neuspějí, dost možná to nebude falešná královská dcera, kdo položí svou hlavu katovi na špalek. Horikus často jednal dost unáhleně. Člověk si před ním nikdy nemohl být zcela jistý, když se rozčílil, ani když v jeho službách pracoval tak dlouho jako já.

Následující ráno jsem vyhledal Nyrela. Věděl jsem, že nemusím zasáhnout mezi mé vlky sám, pokud to udělá on. Musel jsem ho přesvědčit, aby vylezl ze svého úkrytu a stal se vůdcem.

„Nyrele, můžeš na chvíli?“

„Ano?“ přišel blíž a já si ho vzal stranou.

„Oba víme, co se ve skupině děje. A taky vím, že ani tobě to není příjemné. Udělej s tím něco. Máš tu moc. Takhle to dál nejde. Potřebujete být silní jako celek, ne jako jednotlivci. Tohle není sever a jeho *každý sám za sebe*. Bez tvé pomoci se neobejdu,“ vyjádřil jsem se zcela otevřeně. Nebyl prostor hrát si na něco.

Nyrel se zamyslel.

„Chápu, o co ti jde. Ale... Můžu si stokrát Dorana podat, ale to ze mě neudělá dobrého vůdce. Jsem voják. I když jsem chtěl být lovcem lidí, stejně jsem nakonec zůstal u boje. Poslechnu jakýkoliv rozkaz, ale neumím je dávat. Možná se ti Doran nelíbí v čele, ale jemu ta pozice svědčí.“

„Jenže k čemu mi to bude, když už teď mám o jednoho muže v aréně míň? Lamen to vzdal. Už ho nedokážu ničím přesvědčit. Bude tam jako ovce na porážku jako všichni ty roky před vámi.“

Nyrel se zahleděl do prázdna a poškrábal se na hlavě.

„Podívej, Brole, můžu ti slíbit, že kdyby se něco dělo, ochráním jak Lamena, tak Onéna. Postarám se, aby si na ně už víc nedovolovali. Ale nechtěj po mně, abych se ujal velení. To já prostě neumím. Jestli chceš chlapy nějak uklidnit, sežeň jim otrokyni. Máte jich tady dost. Možná z toho ty ženy nebudou nadšený, ale co se týče Dorana a ostatních, budeš mít na nějakou dobu pokoj.“

Poděkoval jsem mu za názor a nechal vlky nastoupit, abych zahájil dnešní trénink. Musel jsem uznat, že Nyrelův nápad nebyl špatný. Rozhodně jsem tím nemohl nic zhoršit.

Skrytá šelma

Kotrynela

Vstoupila jsem do malé místnosti se dvěma lůžky, kde spávali domácí otroci. Věděla jsem, kdo sem má právě teď přijít; pohybovala jsem se po královském sídle už dost dlouho na to, abych získala na svou stranu několik lidí, kteří mi donášeli důležité zprávy.

Otrokyně, která v místnosti čekala, se mi uklonila. Dobře jsem věděla, z jakého důvodu ji sem přivedli, ale kvůli tomu jsem tady nebyla. Většinou s otrokyněmi spal sám král, když měl dlouhou chvíli. Muži s vypracovanými těly pro ně mohli být vlastně malou odměnou. Přesto jsem ji poslala pryč. Nepřála jsem si, aby následující rozhovor slyšeli nějakí svědci. Stále jsem byla dost otřesená tím, co se stalo mezi mnou a Brolem. Další problémy jsem nepotřebovala.

Do pokoje vešel Doran.

„Vy?“ podivil se. „Říkali, že tu bude otrokyně.“

„Něco se ti na tom snad nelíbí?“ podívala jsem se na něj.

Usmál se a z jeho výrazu bylo vidět, jaké si dělá pomyšlení.

„Vůbec ne,“ povolil si bederní roušku a chystal se za mnou. Já ho ale nenechala. Požádala jsem Matku o pomoc s jeho spoutáním a ona mi vyhověla.

Z kamenného obložení začaly vyrůstat šlahouny popínavých rostlin a přivázaly ho bezmocně k chladivé zdi.

„Co to kurva je?“ bránil se, ale nebylo mu to nic platné.

Každý mě měl za bezmocnou, křehkou dívku, ale tahle šelma uměla vystrčit drápy. Byla jsem hodná jen na ty, kdo si to zasloužili. Doran mezi ně nepatřil.

Přišla jsem k němu blíž a prohlédla si ho v celé jeho obnažené kráse. Moc velký muž nebyl.

„Vím, co děláš ostatním.“

„No a?“ obořil se. I když byl spoutaný, nechybělo v jeho hlase povýšení. Já ho ale hodlala velice rychle umírnit.

„Přestaneš s tím, nebo přísahám při Matce, že budeš litovat, Vlčátko,“ výhružně jsem se na něj podívala a sledovala jeho výraz. Okamžitě se změnil v zděšení, jak jsem ho to právě nazvala. „Ano. Slyšel jsi dobře. Vím o tobě vše. Mám dobrého přítele na severu, který mi zjistil, kým jsi byl. Neškodné, malé Vlčátko. Otloukánek. Takový, jakým je nyní Lamén. A navíc jsi pěkný zbabělec. Zabil jsi muže, který ti to dělal. Ubodal ho ve spánku. Podle a nečestně. Tvůj mrzký život ti zachránilo jen to, že jeho bratr chtěl, abys nezemřel rychlou a pěknou smrtí, ale trpěl jako bídný červ. Mám pro tebe novinku, miláčku. Může to být ještě horší,“ varovala jsem ho a na chvíli se odmlčela.

Doran byl bledý jako severský sníh za mrazivého zimního dne.

To nejlepší jsem si pro něho ale stále nechávala.

„Víš, co se dělá nadržným psům?“ zeptala jsem se, ale nenechala ho odpovědět. Naklonila jsem se k jeho uchu a pošeptala jsem mu to. „Kastrují se. Jsem velice dobrá ošetřovatelka. Hodně toho umím. Ještě jednou na Laména nebo Onéna sáhneš a ukážu, co vše dovedu.“

Odstoupila jsem od něj a nechala ho tam.

Přešla jsem ke dveřím a zavolala zpátky otrokyni. Než děvče přišlo, ještě jsem se na něj otočila.

„Užij si to, Dorane. Dost možná je to naposledy...“

Opravdové přátelství

Nyrel

Situace ve skupině se uklidnila a já se mohl plně soustředit na trénink. Netušil jsem, co se stalo, ale Doran se změnil. Dokonce se Lamena i zastal, když si ho jeho věrní kumpáni chtěli zase podat.

Čas rychle utíkal. Děsivě rychle. Do odjezdu do Tygří říše zbývaly už jen dva dny. Náš výcvik se změnil. Někteří už necvičili tak urputně a spíš nabírali síly před osudovým soubojem. Dokonce i Doran dnes odešel do cely dřív a neúčastnil se odpolední části.

Nemohl jsem věřit tomu, že tohle tady doopravdy skončí. Ať zápas v aréně dopadne jakkoliv, věděl jsem, že se vše brzy změní. Nechtěl jsem, aby to byla pravda. Možná jsem byl jen otrok, ale měl jsem ten život rád.

„Trénink navíc?“ podíval jsem se na Brola. Nedokázal odmítnout. Tentokrát jsem ale se sekerou cvičit nechtěl. Napadlo mě něco jiného, co by se mu mohlo líbit.

„Zkoušel jsi už někdy bojovat se zavázanýma očima?“ zeptal jsem se ho.

Podíval se na mě, jestli si dělám legraci nebo to myslím vážně.

„Vychází to z předpokladu, že vycítíš, když tě chce někdo zabít. Je to pouze cvičná metoda, jak posílit vnitřní hlas, ale speciální jednotky bojovníků to měly i jako zkoušku.“

„Nikdy jsem nic takového nezkoušel. Jsem pro,“ řekl se zájmem. Věděl jsem, že ho na podobné, nezvyklé způsoby boje nalákám. Znal jsem ho už příliš dobře. Byli jsme opravdoví přátelé.

Poslední kapka

Onén

Jak se blížil den odjezdu, opět na mě dolehl tíživý pocit. Měl jsem strach z nevyhnutelného.

Poslední dny panovalo ve skupině ticho podobnému tomu, které se rozprostíralo mezi zatuchlými zdmi našich cel při příchodu sem. Bylo to jako klid před bouří, kdy se příroda

zhluboka nadechne, než začne lidem dokazovat svou ohromnou sílu. Běsnící živel ale zasáhl z místa, odkud jsem to ani trochu nečekal.

„Kohopak to tu nemáme,“ ozval se Grabel, který dominoval starším mužům. Když se Doran konečně trochu uklidnil, byl to on, kdo na nás dorážel alespoň dotěrnými řečmi.

Neodpověděl jsem, jen jsem sklonil hlavu a lehce popostrčil Lamena, aby šel k brouzdališti. Chtěl jsem se umýt a odpočinout si. Nepolevoval jsem ve výcviku jako jiní, takže jsem toho měl po dnešku tak akorát. Grabel mi ale zastoupil cestu a zastavil mě.

„Podívejme. Tobě ale nějak narostlo sebevědomí. Už jsi zapomněl, co se dělá otloukáčkům?“

Nezapomněl jsem. Měl jsem je na očích coby připomínku každý den.

„Doran říkal, že na vás nesmíme sáhnout, nebo si to s námi vyřídí. Nemusíš se bát. My na tebe nesáhneme,“ falešně se na mě usmál. „Jen se trochu pobavíme,“ přistrčil blíž Lamena a srazil ho na kolena.

„Jste pořád spolu jako dva milenci. Tak se ukažte, no... Co spolu potají děláte v jedné cele?“ rozesmál se a přistrčil násilím Lamena blíž k mým nohám. Pak mi rozvázal bederní roušku a obnažil mě před ním. „Strč si jeho ptáka do pusy a dělej. Víme, jak hezky to umíš, Lamene,“ vzal ho za vlasy, zatímco mě druzí dva chytli, abych se nemohl bránit.

Tohle na mě bylo moc. Můžete si na někom dokazovat svou sílu, ale nikdy nesmíte vzít lidem jejich důstojnost. Měl jsem brzy umřít, chtěl jsem z tohoto světa odejít se vztyčenou hlavou. Vytrhl jsem se jim a začal se bít.

Bojovat pro boj

Nyrel

Skončili jsme s Brolem s našim tréninkem. Brol ještě se svým pomocníkem sklízel věci a já se zatím spokojeně vypravil do umývárny. Už po cestě jsem ale zaslechl podivné zvuky, které mě přiměly zrychlit.

Vtrhl jsem dovnitř a nemohl věřit svým očím.

„Do prdele, co to děláte? Zbláznili jste se, vy kreténi?“ Skočil jsem mezi ně. Neovládali se. Tloukli do Lamena a Onéna, kteří už byli dávno v bezvědomí.

Rozesel jsem také pár ran, abych je uklidnil. Když se mi podařilo umravnit Grabela, přestali všichni ostatní. „Na co čekáte? Zavolejte někdo Brola, musíme jim pomoci.“

Jako první jsem přistoupil k Lamenu. Ležel v klubíčku na boku. Kdyby nebyl celý zakrvácený, řekl bych, že normálně spí. Změřil jsem mu tep.

Nespál. Nežil. Jeho srdce netlouklo.

Vstal jsem od něj a několikrát se nadechl.

„Je mrtvý. On... on je mrtvý,“ vykřikl jsem na ně v záchvatu zuřivosti.

Měl jsem chuť ho pomstít, vytlouct jim ty jejich malé mozky z hlavy, ale ovládl jsem se. Musel jsem. Věděl jsem, že bych tím Brolovi způsobil ještě větší potíže.

„Nikdo z vás si nezaslouží žít. Doufám, že v té aréně pochcípáte jako mrzký krysy, kterými jste!“ Znovu jsem se musel několikrát nadechnout. Chtělo se mi na ně dál křičet a řvát, ale nakonec jsem se sklonil pro tělo zraněného Onéna. Bylo vidět, že ještě dýchá. Musel jsem mu pomoci.

Stanul jsem ve středu arény a rozhlédl se kolem sebe. Plné tribuny lidí, hluk a vřava. Srdce mi bušilo vzrušením.

Ohlásili příchod našich soupeřů a ti začali nastupovat proti nám. Přílbice, meče, štíty, chrániče trupu, nátepníky a rukavice. My neměli nic, jen Brolův výcvik. Nebál jsem se, přesto jsem se modlil k bohu války. Chtěl jsem přežít a přál jsem si, aby přežil i Grabel a jeho přívrženci. Dlouhý život měl čekat jen jednoho z nás. Nic by mi neudělalo větší radost než zabít je vlastnoručně.

Zazněl roh oznamující začátek zápasu. Podíval jsem se na své soupeře a zkusil odhadnout, kdo by mohl být nejslabší. Proti tomu jsem se pak vydal, abych si ukořistil svou zbraň. Nic mě nemohlo zastavit, cítil jsem to.

Hned zpočátku jsem utřžil několik ran, jak se mě můj nepřítel snažil zasáhnout. Nebyly ale hluboké a já se mu brzy dostal až na tělo. V té vzdálenosti už mu zbraň byla k ničemu. Zabil jsem ho a získal jeho výzbroj. Meč jsem si nechal, štít ale ne. Hodil jsem ho Doranovi. Možná nebyl zrovna ten, se kterým jsem se chtěl dělit, ale věděl jsem, že s ním mám větší šance.

Zaútočil jsem na dalšího ozbrojeného muže. Svedl dobrý souboj, ale brzy se mi ho podařilo zabít.

Měl jsem šanci rozhlédnout se kolem. Doran už také někoho zabil a získal meč. Jenže zbytek obrazu, který se mi naskytl, byl více než děsivý. Z našich jsme zbyli už jen tři – já, Doran a Grabel.

Svíral jsem v ruce meč druhého padlého. Mohl jsem ho Grabelovi poskytnout, ale neudělal jsem to. Ta svině si to prostě nezasloužila. Nedokázal jsem se přenést přes to, co udělal. Onén tu s námi nebyl. Zůstal doma s vážnými zraněními. Místo něho a Lamena poslali jiné dva muže, kteří výcvikem neprošli a padli jako první.

Neztrácel jsem čas a zaútočil na nejbližšího protivníka. Meče protínaly vzduch prosycený krví padlých. Zabil jsem další dva a znovu se rozhlédl kolem sebe.

Zůstal jsem z otroků jako jediný. Proti mně se postavili čtyři muži.

Teprve nyní mi vše došlo. Zamrazilo mě po těle. Bylo jedno, co udělám. Měl přežít jen jeden a ten ležel bezmocně, upoutaný na lůžko.

Veškerá naděje se vytratila. Zůstala jen nejistota. Poprvé za svůj život jsem pocítil strach. Jaký asi bude poslední zásah, po kterém už nevstanu? Netušil jsem. Věděl jsem jen jedno. Jestli mám zemřít, neodejdu sám. Stáhnu jich s sebou co nejvíc.

Naposledy jsem se ohlédl k zamřížovaným dveřím, kterými jsem sem přišel. Stál tam Brol.

„Bylo mi ctí, příteli,“ zašeptal jsem k němu, i když jsem věděl, že mě neuslyší.

Sláva Nyrelovi

Kotryněla

Celá aréna volala jedno jméno. Nyrel nevyhrál, přesto byl vítězem. Dostal nejhezčí smrt, kterou si válečník může přát. Přesto jsem se neubránila slzám. Vždy je těžké vidět umírat někoho zbytečně. Zvlášť tak velkého muže, kterým Nyrel byl.

„Sláva Nyrelovi!“ znělo jako jedním hlasem.

„Sláva Nyrelovi!“ stoupla jsem si a zvolala spolu s davem jako jediná v naší lóži. Minulý rok jsem králi bránila, aby řekl nebo udělal něco nerozvážného, nyní jsem už tiše přihlížet nedokázala.

Dopad velikána

Brol

Sesunul jsem se k zemi. Chtělo se mi brečet, ale mé tělo mi to nedovolilo.

Z okolí ke mně doléhalo provolávání Nyrelova jména. Zvolal jsem ho jako první, potom co mi věnoval poslední pohled na rozloučenou. Celá aréna se pak ke mně přidala a uctila ho spolu se mnou.

Postupně na mě doléhala tíha událostí. Ve svém srdci jsem si nechtěl připustit, že se to stalo, ale hlava hovořila jasně. Nyrel zemřel. Obětoval jsem jeho život, i když to byl můj přítel. Rozhodnutí, koho do arény pošlu, patřilo mně. Nemusel jsem ho nechat bojovat. Já ale stále věřil, že to bude právě on, kdo přežije, a přitom mi to mohlo dojít, když Onén zůstal v Deštném království.

Brzy do prostor vyhrazených pro bojovníky přišel i král s Kotrýnelou. Musel jsem svůj smutek odložit na později.

S námahou jsem se postavil, abych se Horikovi uklonil, ale dřív než jsem to stihl, mě přimáčkl ke zdi a začal škrtit.

„Slíbil jsi, že to vyjde. Zaručil ses mi za úspěch.“

Zalupal jsem po dechu neschopen se slovně bránit. Fyzicky jsem se také ohradit nemohl. Byl to můj král.

Kotrýnela přistoupila k Horikovi a položila mu ruku jemně na rameno.

„Otče, pusťte ho, prosím. Dokázali jsme mnohé. Nyrel nevyhrál, ale zemřel jako velký muž. Když padá velikán, třese se zem. Váš nepřítel ten dopad teprve pocítí.“

Pustil mě a já se znovu sesunul k zemi ve snaze popadnout dech. Styděl jsem se. Ne za reakci těla, ale za své chování. Od doby, co jsme se s Kotrýnelou pohádali, jsem s ní nemluvil. Ona se mě nicméně i tak nyní zastala, jako by vše bylo jako dřív.

Vrátili jsme se domů do Deštného království. Cestou jsem měl mnoho času na přemýšlení. Došlo mi, jak nespravedlivě jsem se vůči Kotrýnele choval. Nedal jsem jí ani možnost se obhájit a přitom i já měl před ní jistá tajemství.

Večer po příjezdu jsem za ní zkusil zajít. Přišel jsem ke dveřím a vzal tiše za kliku, jak jsem to měl ve zvyku. Tentokrát byly dveře ale zamčené. Nenechala je pro mě otevřené jako dřív.

Chystal jsem se odejít, v tom se ale ozval klíč. Otevřela dveře a darovala mi jeden ze svých úsměvů, který mi tak chyběl.

„Pojď dál, prosím,“ pozvala mě a já s potěšením přijal.

Zákon smečky

Kotrýnela

Dlouho jsem čekala na tento okamžik. Večery v Brolově společnosti mi chyběly a navíc toho bylo tolik, co jsme si museli vyříkat.

V tichosti jsem mu nalila víno a podala mu pohár. Žádný přípitek nahlas nepadl, v duchu jsem však jeden pronesla. *Na smíření.*

„Omlouvám se,“ prolomil Brol mlčení. Stále na něm bylo vidět, jak moc ho ztráta přítele zasáhla.

„Ty mně? To já bych se měla omlouvat.“

„Zachránila jste mi život. Namlouval jsem si, že jste někdo jiný, ale nejste. Stále jste ta žena, kterou jsem poznal. Vlídna a plná lásky a porozumění pro druhé.“

„Děkuji,“ usmála jsem se na něj. „I ty jsi v mých očích stále stejný, Brole. Pevný a nezlomný, i když je nejhůř. Člověk, v jehož přítomnosti mám pocit bezpečí, jaký jsem už dlouho nepocítila. Ráda bych, aby vše bylo jako dřív. A snad i hlubší, pokud mi dokážeš odpustit.“

„Už se stalo,“ odmlčel se a pak se osmělil s otázkou, která mu nejspíš dlouho ležela na srdci. „Jak vám... jak ti mám říkat?“

Naklonila jsem se a pošeptala mu své pravé jméno. „Říkej mi ale Kotrýnelo. Mám to jméno ráda. A z tvých úst ještě mnohem víc.“

Přikývl. Vzal mě za ruku a přitáhl si mě k sobě. Posadila jsem se na jeho klín.

„Co bude dál?“ zeptal se.

„Nevím. Mohla bych otce požádat, aby mi dal svolení si tě vzít. Představený kláštera by mě slibu zprostil. Vlastně jsem ho ani nesložila já. Přejala jsem ho s touto totožností.“

„Myslím, že právě nyní nejsem králův oblíbenec. Nejspíš by k tomu souhlas nedal.“

„V tom případě nás bude pojít další tajemství,“ navrhla jsem a naklonila se k němu pro polibek. Možná takto budou pravý král a královna Deštného království silnější.

„Proč jsi vlastně souhlasil s tím, že ty muže budeš cvičit sám? Nikdy jsi mi to neřekl. Bylo to riskantní. Věděl jsi, že kvůli tomu můžeš upadnout v nemilost.“

„Horikus je slabý. Jsi tu jen krátce, Kotrýnelo. Nevíš vše co já. Zemi už delší dobu hrozí válka. Dřív nebo později vypukne. Chtěl jsem vědět, jestli bych byl schopný velet. Je mi jedno, co si o mně král nyní myslí. Podstatné je, že jsem to nedokázal. Mí vlci zklamali a já spolu s nimi.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Král bude chtít vycvičit nové muže. Už víš, jakých chyb se vyvarovat,“ ujistila jsem ho a v hlavě mi zněla jeho slova. Zákon smečky. Chápala jsem ho jinak než on.

Smečka má vždy jen jednoho vůdce. Doba se ale změnila. Tím nejsilnějším není vlk, nýbrž člověk, který ho ochočil. Je třeba mu ukázat, kdo je pán.